

Vidimoš Ave Kol štev 4,

Ave Maria

Nabožni list za slovenske izseljence v Ameriki

Letnik
39

MAREC
1947

AVE MARIA

Marec, 1947

Lemont, Illinois

Letnik 39

Izdajajo
Slovenski frančiškani
v Ameriki
AVE MARIA
P. O. B. 608
Lemont, Illinois

Naročnina:
\$2.50 letno.
Izven U.S.A., \$3.00

Naročnina Tvoja je dar v podporo ubožnejšim slovenskim fantom, ki se izobrazujejo za slovenske duhovnike v lemontskem semenišču.

Naročnikov in dobrotnikov se spominjamo v lemontskem samostanu v svojih molitvah, pri sv. mašah, in pri drugih duhovnih opravilih. Opravimo pa zanje tudi sv. mašo in sicer vsako prvo sredo v mesecu.

Upravnik:

P. CIRIL ŠIRCELJ, O. F. M.

Urednik:

P. MARTIN STEPANIČ, O.F.M.

Printed by

SERVICE PRINTERS
304-306 Canal Street
Lemont, Ill.

VSEBINA

Evangeljski prizori	1
Marijini prazniki: Praznik Marijinega oznanenja — K.	3
Važno pismo	5
Vzor katoliškega delavca — P. Anton Soklič, c.m.	6
Lilija iz raja. — K.	9
Pot k Bogu	12
Križem kraljestva križa. — P. Martin, o.f.m.	18
S križem in sidrom	20
Poročilo o slovenskih bogoslovcih v tujini.— P. Bernard Ambrožič, o.f.m.....	25
Lemontski odmevi	26
Kramljanje na zapečku	29

Published monthly, except October when published semi-monthly, by the Slovene Franciscan Fathers, P. O. B. 608, Lemont, Illinois, in the interests of the Slovene Franciscan Commissariat of the Holy Cross. Subscription prices: U. S. A. \$2.50 per year. Subscriptions are payable in advance. Entered as a second-class matter at the Post Office of Lemont, Illinois, under the act of March 3, 1879. Acceptance of mailing at special rate of postage provided for in Section 1103, Act of October 3, 1917. Authorized July 14, 1945.

EVANGELJSKI PRIZORI

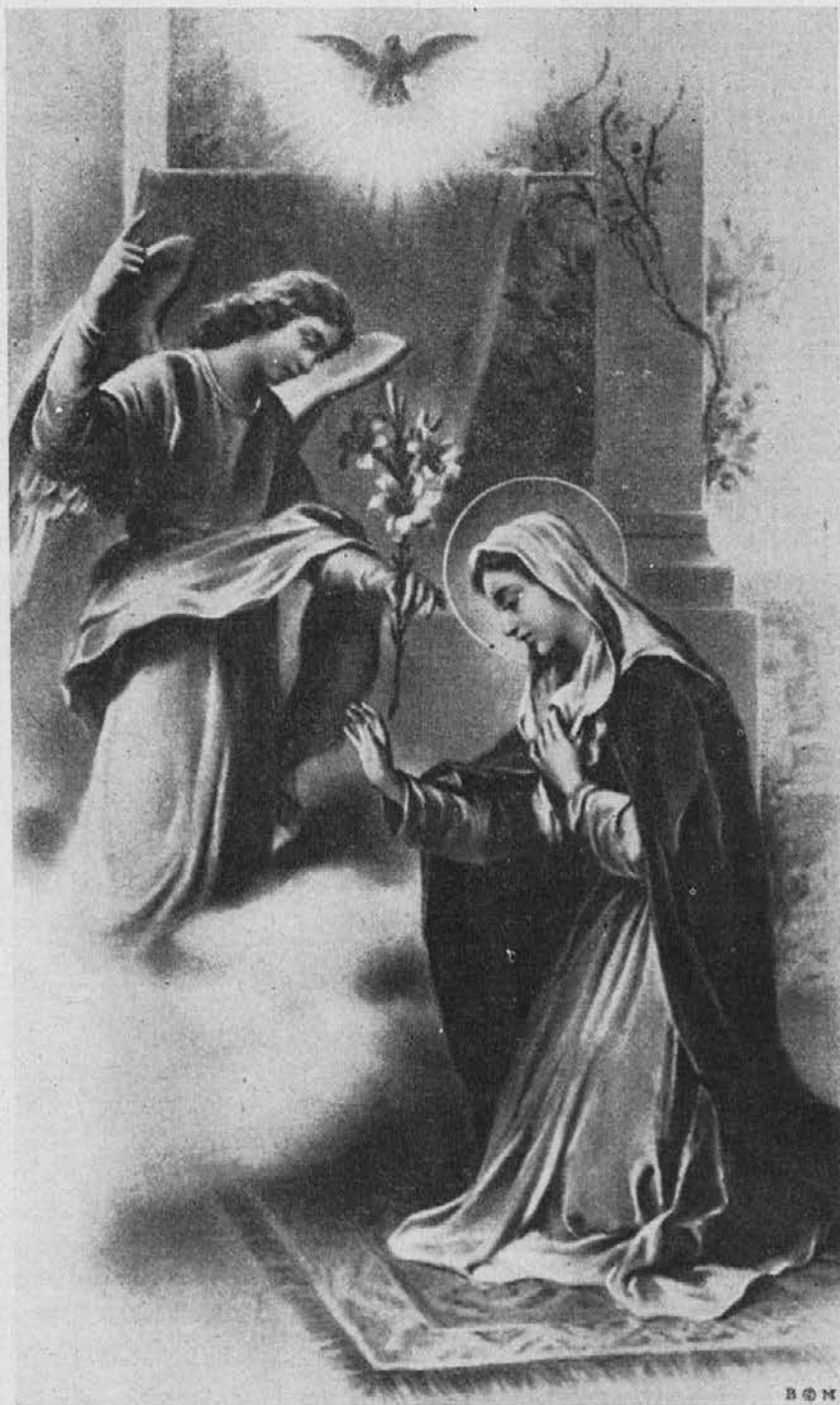
Naslikal Zatzka

BILO je v četrtek zvečer — večer pred njegovo smrtjo — ko je Gospod v mraku šel iz Betanije v Jeruzalem. Obednica za zadnjo večerjo je bila že pripravljena. Po vseh drugih hišah in domovih je zavladalo veselje pri velikonočni večerji, Jezusova večerja pa se je pričela prav resno, nekako žalostno. Apostoli so bili polni težkih slutenj, kaj da se ima zgoditi.

Jezus jim je takoj izprva naznanil, da se poslavlja od njih. Velikonočno jagnje, ki ga zdaj je z njimi, je zadnje. Zato jim pravi: "Srčno sem želel to velikonočno jagnje jesti z vami, preden bom trpel. Zakaj povem vam, da ga ne bom več jedel, dokler se ne dopolni v božjem kraljestvu" (Luk. 22:15, 16). Velikonočno jagnje v oni obliki, v kateri so ga Judje uživali, je zadnje za Jezusa in njegove učence. Uživali ga bodo še, a na skrivnosten način v sv. Evharistiji tukaj na zemlji in potem brez skrivnosti v nebeškem kraljestvu.

Ni čudá, da Zveličar tako prisrčno želi jesti to jagnje s svojimi učenci. Hrepenel je po tem trenutku, ker je hotel ob slovesu pokazati neizmernost svoje ljubezni. In ko pride trenotek zadnje večerje, govori svojim učencem, kakor bi govoril umirajoči oče svojim otrokom. Preden gre od njih, jim hoče dati spominek. Čim bolj kdo koga ljubi, tem dragocenejšo stvar mu daruje za spomin. Jezus ljubi svoje učence z neizrekljivo ljubeznijo. Tako jih ljubi, da daruje samega sebe. Zato jim nakloni spominek, ki je vreden njegove nekončne ljubezni. Zapusti jim samega sebe, skrivnostno zakritega pod podobo kruha in vina. Lepšega, veličastnejšega spomina si ni mogoče misliti.

Človek je pozabljiv. Tudi imenitne in važne stvari mu rade izpadejo iz spomina. Izmed vseh reči, kar se jih je zgodilo na svetu, je največjega pomena odrešilna smrt učlovenega Boga. Če bi svet vse pozabil, karkoli je drugega na zemlji, bi ne bilo niti primerjati s tem, ko bi pozabil na Jezusa Kristusa. Da se to ne zgodi, poskrbi božji Odrešnik sam, ko zapušča v spomin nase — samega sebe v najsvetejšem Zakramentu.

“Zdrava, milosti polna, Gospod je s teboj, blagoslovljena ti med ženami! . . . Ne boj se, Marija, zakaj milost si našla pri Bogu. Glej, spočela boš in rodila sina, ki mu daj ime Jezus. Ta bo velik in sin Najvišjega; Gospod Bog mu bo dal prestol njegovega očeta Davida in bo kraljeval v hiši Jakobovi vekomaj in njegovemu kraljestvu ne bo konca . . . Sveti Duh bo prišel nad te in moč Najvišjega te bo obsencila; in zato bo tudi Sveto, ki bo rojeno, Sin božji . . . Glej, dekla sem Gospodova, zgodi se mi po tvoji besedi!” (Luk. 1:28-38)

MARIJINI
PRAZNIKI

Praznik Marijinega oznanenja

25. marca

“GLEJ, dekla sem Gospodova, zgodi se mi po tvoji besedi!” se ukloni prečista Devica božji vsemogočni volji in postane božja mati. Tisti trenutek se zgodi največji čudež v vsem božjem stvarjenju: Bog postane človek, človeška mati postane Mati Boga, Bog postane otrok človeške matere. Bog je stopil nekako v krvno sorodstvo s človekom in človek s svojim Bogom — po Marijinem materinstvu. Veliko, da, najvišje odlikovanje, ki ga je Bog mogel nakloniti človeku, tako veliko, da veliki sv. Avguštin pri njegovem premišljevanju ves posrečen in začuden vsklikne: “O, srečni greh, ki nam je dal takega in tolikega Odrešenika!” “O, srečni greh,” po katerem se je “združilo človeško z božjim”!

O tem nam govori praznik Marijinega oznanenja, katerega tako naravno, samo po sebi se razumevajoče praznujemo celo leto, vsaki dan trikrat z zvonjenjem Ave Maria, z molitvijo angelskega češčenja — praznik božjega Marijinega materinstva, Marijinega oznanenja.

Ta praznik posije kakor z božjim žarometom vzvišenega sijaja na materinstvo — moje matere. Tudi po njem se je nekako Bog včlovečil v njenem telesu, ko je vdihnil v moje telo, ki ga mi je dala mati, del sebe, mojo neumrjočo dušo, svojega otroka božjega.

V raju je padlo božje prekletstvo tudi

na materinstvo s “težavami nosečnosti, z bolečinami poroda”. “Zakaj glej, v hudobiji namreč sem bil spočet in v grehih me je rodila moja mati!” joka in tarna psalmist.

Marijino božje materinstvo pa je odvzelo to prekletstvo in ga dvignilo nazaj na vzvišenost, v katero ga je postavil Bog sam, v najvišjo čast za človeka na zemlji — čast nadaljevanja božjega stvarjenja človeka — otroka božjega. Od tedaj biti mati pomenja čast, odlikovanje, srečo in blagoslov božji. “Dekla Gospodova”, je rekla tudi moja mati in zgodilo se ji je “po božji besedi” — in jaz sem!

*

Zato pa:

Mati! O, kakor vzvišena visoka pesem, prelepa in presladka, zadoni v vsakem človeškem srcu, ko izreče to ime.

Mati! Kakor najslajša struna zadoni to ime v vsaki človeški duši!

Mati! Kakor prekrasna povest, najlepša povest najlepše človeške ljubezni, materinske, se razvije pred človeškimi očmi pri tem imenu — povest tolikih žrtev — žrtev naše matere za nas.

Mati! Samo eno imam, samo eno morem imeti, ker nji ni enake na svetu — za me.

Zato pa ali ne vzbuja praznik Marijinega oznanenja v naši duši te visoke pesmi, te sladkodoneče strune, te prelepe povesti — povesti materinstva naše

matere, ko nas je rodila in vzgojila in se vse to ne zlije v eno samo veliko, visoko pesem srca in duše — pesem ljubezni do moje matere, v veliko molitev za našo mater, da je hotela biti "dekla Gospodova", da me ni preprečila, ali me že kot spočetega ni ubila, temveč sprejela na se veliko povest materinske ljubezni, ki je pa samo povest njenih velikih žrtev, žrtev dolgih let — za nas!

*

In nasprotno!

Mati sem! Enako visoka pesem, prelepa in presladka v vsakem ženskem srcu, ko začuti v sebi veliki čudež božjega stvarjenja — spočetje!

Mati sem! Zadoni enako v njeni duši preslaskodoneča struna, polna blaženosti in sreče, ko spozna — mati sem!

Mati sem! Enako se razvije pred dušnimi očmi matere prekrasna povest, po-

GOSPOD, PRI MENI BODI!

**Gospod, pri meni bodi!
Večer že bliža se mi.
Boječe duša blodi,
trepeče, bol ji grozi.**

**Gospod, pri meni bodi!
Večer že bliža se mi.
Zaupno k Tebi hodi
srce, tolažbe želi.**

**Gospod, pri meni bodi!
Večer že bliža se mi.
Iz duše zlo odpodi!
Veselje vanjo vlij!**

**Gospod, pri meni bodi!
Večer že bliža se mi.
Otmí me, milo sodi!
Dodeli večni blagor mi!**

Ivan Blažič

vest ljubezni matere do otroka in otroka do matere, ko si govori to besedo.

Toda vse to pa samo v luči Marijinega božjega materinstva, — samo pred Bogom, kajti na zunaj, gledano posvetno, materinstvo kaj je drugega kot križev pot, da, Kalvarija za mater? Mati je mučenica! Toliko žrtev od spočetja dolga dolga leta otrokove mladosti. Kot sveča se postavi z materinstvom na oltar Bogu, da bo tam izgorela, se povžila v svoji ljubezni do otroka.

Zato kako veliki praznik danes za vsako mater, njeno čast in njeno odliko!

*

Cel svet je krvav. Človeška kri teče ne v potokih, v rekah, v strašnih velikih rekah. Kri se preliva kot voda. V strašnem trpljenju umirajo milijoni. Človek kolje človeka, kakor bi bil divja zver. Pa zakaj? Zakaj je prišlo toliko gorje nad svet? Zakaj je Bog dopustil, da je človek pozverinil, da, padel pod zveri?

Ne vemo sicer. Vendar — ali se ni prelivala in se še preliva — ne reke, temveč morja človeške krvi — po zakonih, nedolžne nerojene krvi? se preprečujejo milijarde rojstev? krvi prelite od lastnih staršev, da, o, groza! od lastnih mater?

Da, ali ni vsa današnja kri samo kri za kri?

*

Božja Mati, Devica! Na Tvoj prelepi praznik božjega materinstva kričimo k tebi z vročo molitvijo: Prosi za matere človeškega rodu! Sveti jim s svojim božjim materinstvom in jim pokaži nazaj božji sijaj človeškega materinstva v luči Božji in narave!

K.

VAŽNO PISMO

ZVEZA NAJSV. IMENA, CLEVELAND, OHIO

Prijazno pismo Vam pošiljam, gospod urednik, in prosim Vas, da ga natisnete v onem listu, ki nosi najlepše ime, "Ave Maria", da bodo častilci Marijini čitali, kaj mi člani najsv. Imena nameravamo.

Dne 26. januarja je Zveza najsv. Imena imela svoje letno zborovanje v cerkveni dvorani pri sv. Lovrencu v Newburški naselbini. Iz vseh štiri slovenskih fara velike Clevelandske naselbine so prišli člani društev najsv. Imena in udeležba je bila sijajna. Navzoč je bil naš duhovni vodja, Rt. Rev. kanonik John J. Oman, in Rev. Victor Tomc, ves glavni odbor, in mnogo članstva.

Sklenili smo, in to enoglasno, da naša

ZVEZA DRUŠTEV NAJSV. IMENA PRIREDI IZLET LETOS, 4. JULIJA, V LEMONT.

Da, tako smo odločili, da se snidemo letos v Lemontu na ameriških Brezjah. Tam naj bi bil letos en velik katoliški dan in slovesen dan za vse člane društev najsv. Imena.

Zato pa že danes vabimo vse Slovence iz vse, cele ameriške Slovenije, da bi tisti dan se zbrali pri naši nebeški Materi, na ameriških Brezjah, in ne samo Zveza Clevelandskih društev, ki tako lepo uspeva, odkar smo se združili. Naj bi bila to ena velika zveza vseh ameriških članov in društev cele ameriške Slovenije.

To je naša želja, dragi mi člani!

Danes se veliko dela in organizira proti Kristusovi Cerkvi. Veliki narodi in mali se zbrajo na konferencah in delajo mirovne pogodbe, ampak do pravega mira ne more priti in nikoli ne bo prišlo, dokler ne bodo priznali Boga. Bog je oni, ki nas je ustvaril, in Bog naj nas vlada. Kristus je Kralj; njemu se uklonimo!

Zato pa mi člani, Slovenci vsi, od New Yorka do San Francisco, zberimo se skupno na ameriških Brezjah in pripnimo znak našega društva, ki nosi najsvetejše Ime Jezus!

Lemont je središče, naj bo tudi Lemont zbirališče vseh Slovencev in častilcev Jezusovih. Bodimo pravi vojščaki Jezusovi, kot smo to slovesno obljubili pri vstopu v društvo.

V sv. pismu beremo, da so hodile množice za Jezusom, ko jih je učil. Več tisoč mož je bilo navzočih. Tako še danes naj veljajo besede. Za Jezusom hodimo, dokler še na svetu živimo.

Tudi Vaše društvo naj se odloči še danes, da se za gotovo vidimo in snidemo na ameriških Brezjah pri Mariji, Kraljici Slovencev, v Lemontu.

V imenu Jezusovem pozdravljeni!

ANTON MELJAČ, zapisnikar

VZOR KATOLIŠKEGA DELAVCA

P. Anton Soklič, c. m.

DELO je človekova naravna dolžnost. Bog je položil v človeka raznotere zmožnosti. Dal mu je pamet, dal mu je čute, dal mu je zmožnost gibanja, dal mu je zmožnost pridobiti si z vajo veliko spretnost rok, itd. Kaj je Bog hotel drugega, kot da človek te zmožnosti udejstvuje v delu? Seveda, so vrste dela različne, kakor so različne človekove zmožnosti in kakor je različna snov, ki jo ima človek na razpolago. Eden dela z glavo, drugi z roko, eden s peresom, čopičem in dletom, drugi dela z znanstvenimi aparati in stroji. Eden obdeluje železo, drugi ilovico, premogar koplje premog iz osrčja zemlje, poljedelec orje ledino, itd. A vendar dolžnost dela je za vse ljudi ena in ista: vsakdo mora po svojih močeh udejestvovati svoje zmožnosti, kakor mu dopuščajo njegove moči in razmere, v katerih živi.

Bog je položil to dolžnost v človekovo naravo že tedaj, ko je človeka ustvaril in ga postavil v vrt raja, da bi ga veseljem obdeloval in zavladal nad naravo, ki mu jo je Bog že od vsega početka podvrgel in ga postavil kot krono nad vse vidno stvarstvo.

Dolžnost dela je zapisana tudi v naravi sami. Človek, če je zdrav, čuti v sebi gon udejestvovanja in gibanja. Sicer je res, da si človek po izvirnem grehu mora v potu svojega obraza služiti svoj kruh in pogosto občuti težo dela. A kljub temu je delo vir človekovega zadovoljstva in sreče. Najprej zato, ker se veseli njegovih sadov, a tudi zato, ker z zadovoljstvom in tihim ponosom

v srcu gleda na delo samo, posebno, ko je dovršeno. Zaradi te naravne postave delo je često življenje preprostega delavca mnogo bolj srečno kot pa življenje bogataša, ki misli, da je spričo svojih v banki naloženih milijonov te obveznosti oproščen.

A Bog je pokazal, kako ceni delo, pa naj bo še tako neznatno, še posebno s tem, da je izbral vprav družino revnega palestinskega delavca, da se je v njenem okrilju božji Sin učlovečil in začel veliko delo odrešenja. Jožef iz Nazareta, skromen tesar, zaročen s prav tako skromno devico Marijo, je bil od vseh vekov izbran, da ščiti s svojo osebo nedoumljivo skrivnost božjega učlovečenja in z delom svojih rok preživlja božjega Sina. In učlovečeni Bog sam je hotel veljati za tesarjevega sina. Ali ni to tesarjev sin? (Mt. 13:55) Tako so se izpraševali med seboj Jezusovi rojaki, ki si niso znali razložiti njegove izredne modrosti. In več kot verjetno je, da je Jezus tudi sam izvrševal tesarско obrt skupaj z Jožefom.

Vprav zato sv. Jožef pomeni veliko za vsakega delavca, še posebno za preprostega delavca, ki živi od dela svojih rok in vrši delo, ki je samo po sebi brez časti v očeh samo naravno mislečih ljudi. S tem da je Bog izbral preprostega delavca za krušnega očeta svojemu učlovečenemu Sinu, je pritisnil pečat časti tudi na delo vseh preprostih ljudi do konca sveta. Kajti naloga, ki jo je imel sv. Jožef v zgodovini človeškega odrešenja, je za božjim materinstvom, ki je bila z njim odlikovana njegova

presveta zaročenka, gotovo največja in najčastnejša, ki jo je mogel vršiti človek. Kajti nihče ni živel z učlovečeno božjo Besedo v tako tesnih stikih kot sv. Jožef. In kot poglavar sv. družine je sv. Jožef imel celo očetovsko oblast nad božjim Sinom. In to vzvišeno nalogo je Bog poveril revnemu delavcu.

Vprav zato katoliški delavec mora gledati v sv. Jožefu nekako božjo jamstvo, da njegovo delo, pa naj se zdi še tako brez pomena, ni nekaj praznega, ampak da je v božjih očeh nekaj velikega. Zato, ker je izviševanje prav iste naravne dolžnosti, kakor jo je po božji volji izvrševal rednik božjega Sina in z njim tudi božji Sin sam. Vprav zaradi te vzvišene naloge, ki je Bog z njo odlikoval delavca Jožefa iz Nazareta, gre vsakemu poštenemu delu čast, pa naj se zdi še tako malo časti vredno.

In vprav zaradi te odlike, ki je Bog z njo po tesarju Jožefu počastil delo, mora katoliški delavec gledati v sv. Jožefu svoj vzor, svojo tolažbo in svojega nadnaravnega zavetnika.

Sv. pismo sicer o Jožefu ne govori mnogo. A pove dovolj, ko pravi o njem, da je bil pravičen mož (Mt. 1:19). Iz dogodkov, ki so bili v zvezi s Kristusovim rojstvom, je dovolj jasno razvidna Jožefova velika in obzirna ljubezen do Marije in njenega božjega Sina, njegova velika potrpežljivost, njegova trdna vera, njegovo veliko zaupanje v božjo Previdnost in mirna vdanost v božjo voljo v dneh preskušnje. Vse te kreposti pa so pogoj prave sreče in miru v družini. Če torej katoliški delavec hoče, da bo njegova družina podobna Jožefovi sv. družini, mora stremeti, da bo njegova ljubezen do žene in otrok vedno bolj živa in požrtvovalna, mora znati

kaj potrpeti, mora tudi v težkih dneh ohraniti trdno vero in zaupanje v Boga in končno mora z Jožefom tudi vdan v božjo voljo sprejeti nase vsak križ, v trdnem zaupanju, da križ prinaša tudi nadnaravno plačilo, in neredko tudi naravno.

Iz sv. pisma tudi vemo, da je sv. Jožef poleg težav, ki mu jih je povzročalo njegovo težko stanovsko delo, moral prebiti tudi prav bridke ure v svojem

življenju. Mučila ga je najprej težka skrb, ki si je ni znal razložiti, ko je spoznal, kaj se je zgodilo z njegovo zakonsko družico, ki o njeni nedolžnosti ni mogel dvomiti. Moral je priti angel in ga rešiti bridke ure s tem, da mu je v spanju pojasnil, da je Marija spočela od Svetega Duha (Mt. 1:20). Gotovo je bilo težko zanj tudi, ko ni mogel v Betlehemu najti zase in za Marijo prenočišča. In beg v Egipt! Begunci naših časov morejo dobro razumeti, kako bridko je moralo biti to izgnanstvo tudi za Jožefa. Zato katoliški delavec lahko gleda v svojem nebeškem vzorniku tudi svojo tolažbo v težkih dneh. Kajti če je Bog dopustil, da so take težke preskušnje prišle na njegovega izbranca, je to jasno znamenje, da trpljenje, ki pride po božjem dopuščanju na nas, ni brez smisla, ampak nam Bog hoče z njim dobro, kakor je s preskušnjami poveljčal sv. Jožefa. Naša naloga je le, da po Jožefovem zgledu skušamo tudi mi sprejeti preskušnje v čim bolj popolni vdanosti v božjo voljo. In ravno v tem bomo našli pravo tolažbo.

Končno pa mora veren delavec v sv. Jožefu tudi gledati svojega nadzemskega zavetnika in priprošnjika. Učitelji bogoslovja so soglasni v tem, da je Bog napolnil dušo sv. Jožefa v njegovem življenju z izredno svetostjo. Vzvišena naloga Kristusovega krušnega očeta je to zahtevala. O tej svetosti nam namigne evangelij, ko pravi, da je bil Jožef pravičen mož. Zaradi te naloge se je sv. Jožef tudi odločil za življenje popolne zdržnosti (Mt. 1:25), dasi je bilo to v njegovem času nekaj izrednega. Po pravici torej sklepamo, da je Bog poveljčal sv. Jožefa s posebno slavo tudi v nebesih. In smemo verovati, da je Jožef pred Bogom prvi za Marijo. Na to

njegovo posebno mesto je mislila tudi sv. Cerkev, ko je sv. Jožefa proglasila za Zaščitnika vesoljne Cerkve in vzpostavila v ta namen še poseben praznik, ki se obhaja v sredo po drugi povelikonočni nedelji. Sicer nam pa tudi pamet sama pravi, da mora biti tako. Če je bil Jožef tako blizu Kristusu tu na zemlji, mu mora biti še bliže v posmrtnem življenju. Če je na zemlji imel pravico Kristusu dajati ukaze, mora v nebesih njegova priprošnja imeti še posebno veljavo. Zato ravnamo po božji volji, če izročamo Bogu svoje telesne in duhovne zadeve obenem z Marijo tudi po rokah sv. Jožefa. In še posebej se morajo njegovemu posredovanju priporočati njegovi stanovski tovariši — delavci.

V dneh lakote v Egiptu je egiptski vladar napotil ljudstvo, ki ga je prosilo kruha, k Jožefu: Pojdite k Jožefu! (1 Mojz. 41:55) To besedo sv. Cerkev v bogoslužju obrača tudi na Jožefa nove zaveze. S tem hoče ravno izraziti svoje veliko zaupanje v tega svetnika.

Pojdimo torej k Jožefu z velikim zaupanjem v vseh zadevah, ki so nam pri srcu. Izročajmo mu svoje časne zadeve. A še posebej — izročajmo Jožefovi priprošnji zveličanje naše duše, ki mora biti naša prva skrb.

ZANIMIVI IZJAVI VELIKIH MOŽ

Nekdanji francoski predsednik Clemenceau je nekaj časa pred svojo smrtjo pisal svojemu prijatelju Herveju: "Zapuščam svet. Veste, da sem se celo svoje življenje norčeval iz vere. Enako delajo vsi moji vrstniki. Zdaj pa vem prav gotovo, da je nemogoče, da bi zgradili družabni red na neveri. Ako bi bil prišel prej do tega prepričanja, bi ga bil zastopal brez strahu pred zaničevanjem. Pooblaščam Vas, da sporočite javno moje volilo v pouk mlademu svetu."

— Dr. J. Česnik

MARIJA IZ RAJA

10. Težki trenutki.

KO so odšli Lazar in sv. Janez z ženami, so ostali, Marija in apostoli, obmolknili.

Marijo je preveč bolelo srce, kakor da bi mogla govoriti. Vsaka beseda bi samo povečala njeno bolečino. To je bila bolečina, za katero ni tolažbe in ne olajšanja, prevelika je. Kdor bi poskušal jo tolažiti, bi ji samo še bolj ranil itak tako razboljeno srce. To je bila bolečina, katero mora trpeče srce pretrpeti samo v vsej njeni veličini in teži. Edina beseda, ki bi mogla dati tolažbo, bi bilo sporočilo, da je Jezus rešen. Tega pa ni bilo pričakovati. Sedla je v kot sobe, sklonila svojo glavo in se zatopila v vročo molitev, ki je bila samo prisrčen, pa žalosten razgovor z Bogom Očetom. Bog Oče ju ni uslišal sinoči, ko sta ga, Jezus na Oljski gori, tri ure ležeč na zemlji v strašnem trpljenju, počeč krvavi pot strahu in groze, ona, Mati njegova, pa v Lazarjevi hiši, tako boleče prosila in klicala k njemu, da bi šel ta strašni kelih trpljenja mimo Jezusa kot človeka, in tako pa tudi mimo njenega materinega srca. Toda nista bila uslišana. Sklep presvete Trojice mora biti izvršen. Večna ljubezen do padlega človeka je bila nekako, v gotovem smislu, večja kot ljubezen do edिनorojenega Boga Sina kot človeka. Večni sklep je bil, da bo Bog padlega človeka odrešil iz sužnosti satanove in mu s trpljenjem in smrtjo Boga Sina odprl zopet raj in ga naredil nazaj v otro-

ka božjega. Kakor strašno je trpela Marija v teh trenutkih, tako se je pa vendar zahvaljevala Bogu Očetu za toliko njegovo ljubezen do ubogega človeštva.

O, človek, moreva razumeti to skrivnost neskončne božje ljubezni do naju? Ne, po človeški pameti je ne moreva! Ko bi nam sam Bog tega ne povedal, ko bi Jezus ne bil trpel in umrl v tolikem trpljenju za nas ljudi, kdo, kateri človek bi si kaj takega mogel izmisliti? Pa, ali se vsikdar zavedava tega? Sva hvaležna Bogu Očetu in Bogu Sinu za tolike dokaze neskončne njegove ljubezni do ljudi? O, zakaj pogosto ne mislimo na to ljubezen? Ko bi večkrat mislili na njo, ali bi mogli grešiti in Boga iznova žaliti, ko vemo, da je samo greh uzrok Jezusovega trpljenja in smrti in trpljenja njegove Matere Marije? Bog Oče ni mogel uslišati Jezusa na Oljski gori in Matere Marije v Lazarjevi hiši, ker je bil med njim in Bogom Sinom kot človekom naš nesrečni greh, ki ga je nase vzel, da ga nese na križ in tam zadosti zanj pri neskončni božji pravici in človeško dušo opere njene umazanosti z grehom s svojo predragoceno krvjo.

Marija je v tej prisrčno molitvi iskala tudi moči za svojo dušo, da bi vse to sedanje trpljenje in trpljenje tega celega dneva prenašala v istem duhu, v katerem ga prenaša njen Sin Jezus: udano v voljo božjo, kot prostovoljno žrtev za odrešenje sveta.

Sicer je Marija vedela prav dobro, da Jezus mora iti skozi to trpljenje in smrt križa, saj je zato prišel na svet in zato vzel iz njenega telesa človeško telo in človeško naravo. Vedela je iz mesijanskih prerokb o njem, da bo "mož bolečin". Tudi je vedela prav dobro, da bo končno zmaga njegova in da bo že tretji dan častitljivo vstal iz groba kot zmagalec nad satanom in nad zlobo svojih sovražnikov in zlobo človeško. Toda sedanje veliko trpljenje Sinovo in njeno je zasenčilo za te trenutke vso njeno trdno vero v to zmago. Trenutki so bili

HOJA ZA MARIJO

Išči življenje in našel ga boš. Jaz sem Mati življenja, ker sem rodila njega, kateri življenje podeljuje vsem, ki so v Adamu umrli.

Malo ti pa koristi življenje telesa, ker pelje v smrt. Išči veliko več življenje svoje duše, zakaj le eno dušo imaš, in ta je draga, ker je neumrljiva.

Življenje te tvoje drage duše je milost božja; brez nje duša omaga in je mrtva.

preveč boleči, trpljenje Sinovo prestrašno in pregrenko, kakor da bi ta vera jih mogla saj nekoliko omiliti in ji vlti v dušo saj nekoliko kaplic tolažbe. Z vso svojo nezumno težo je vse to ležalo na njeni duši in na njenem materinskem srcu. Ne, oba, Sin in Mati, morata te ure pretrpeti v vseh njihovih grozotah in strahotah. Odrešenje človeškega rodu to zahteva in je bilo od vekomaj tako odločeno v načrtih presvete Trojice.

Tudi apostoli so sedeli tiho, gledali v tla in trpeli. Toda njihovo trpljenje je slonelo bolj na njih osebni ljubezni do Jezusa, še bolj pa na njih sebičnosti.

Čutili so se v svojih nadah razočarane. Jezus jim sicer tolikrat in tako jasno napovedoval svoje trpljenje in svojo smrt, da bi ga bili morali razumeti in vse to pričakovati, da bo prišlo. Zlasti zadnje tedne jih je na to pripravljaj. Toda tako globoko so bili prepričani, da se bliža čas Jezusove zmage v drugem smislu, da bo rešil svoje ljudstvo rimske sužnosti in nastopil kod židovski kralj. Takrat so pričakovali, da bodo oni, kot njegovi ožji prijatelji, dobili visoke častne službe in bodo njegovi sovladarji v novem židovskem kraljestvu. Tudi v njegovo božanstvo so verovali. Zato so pa mislili, da mu njegovi sovražniki ne bodo mogli ničesar hudega storiti, da jim tega ne bo dopustil. Če se je do sedaj še vselej rešil njih hudobnih nakan, ga umoriti, se bo tudi sedaj in vselj. Omotilo jih je tudi veliko navdušenje ljudstva, s katerim ga je pozdravljalo zadnje mesece povsodi, kjer je bil. Mislili so, da se njegovi sovražniki tudi radi ljudstva ne bodo upali mu storiti kaj žalega. Zato pa naravno vseh njegovih napovedi o svojem trpljenju in svoji smrti niso sprejeli v smislu, kakor jih jim je Jezus pripovedoval.

Sedaj pa naenkrat in tako nepričakovano vse to! Da, njihova vera, še bolj pa njihova zvestoba in njihovo zaupanje vanj je bilo za zelo težki preskušnji. V njih dušah se je borila ljubezen do Jezusa z lastno sebičnostjo, njih zaupanje v njegovo oblast in moč s sedanjo, tako strašno resničnostjo. Posebno na hudi preskušnji je bila pa njihova vera v njegovo božanstvo.

Zato naravno tudi njim ni šla beseda iz ust. Molčali so in premišljevali in borili ta boj vsak v svoji duši.

Pa ni preteklo še pol ure, ko se vrata odpro in v sobo stopijo Lazar, Janez in

žene, vsi potrti in žalostni. Marija dvigne svojo glavo in jih prestrašeno pogleda. Lazar je razumel ta njen žalostni pogled.

“Mati, vse je izgubljeno,” pravi komaj slišno solznih oči.

“Govori, Lazar! Kaj se je zgodilo!” vstane Marija in gre k njemu.

“Da, žalostno, strašno žalostno, vendar resnično! Vse je izgubljeno,” ponovi Lazar.

“Kaj se godi pred Pilatovo palačo?” vprašuje Marija dalje.

“Niti tam nismo bili,” odgovori Lazar. “Vse ljudstvo je nahujskano zopet njega. Na ulicah so nas nekateri spoznali, zlasti Janeza in mene, pa so nas sramotno napadli in nas zmerjali in iz nas se norčevali. Izpred Pilatove palače se sliši po celem mestu grozen krik nahujskan množice. Prav razločno smo slišali krik: “Križaj ga! Križaj ga!” Če je na ulicah vse tako sovražno Jezusu, kaj mora biti šele pred Pilatovo palačo, kjer so zbrani sami najhujši sovražniki njegovi in nahujskana množica?”

“Lazarju so nekateri kar pretili, da ga bodo napadli. Nekateri so kar kričali nanj, da ga je treba z Jezusom zapreti in kaznovati,” pravi Marta žalostno. “Ko sem to videla, sem zahtevala, da zbežimo nazaj in se skrijemo. Bala sem se za življenje Lazarjevo.”

“Pilat je potrdil obsodbo Jezusovo na smrt. Še danes, takoj sedaj, bo križan,” plane v sobo Mark, ki je že preje odšel in si upal pred palačo Pilatovo. “Pilat ga je dal strašno bičati, da bi z bičanjem zadostil sovražstvu njegovih sovražnikov. Pripeljal ga je vsega v krvi, s trnjevo krono na glavi in zavitega v sramotni škrlatast plašč pred ljudstvo. Toda kakor bi njegova kri še bolj razdivjala sovražnike, še bolj so kričali in

zahtevali samo njegovo križanje. Pilat se je trudil, da bi ga osvobodil. Videti je bilo, da je prepričan o njegovi nedolžnosti. Slednjič se je udal, in umil roke pred ljudstvom, češ: ‘Jaz sem nedolžen nad krvjo tega človeka.’ Judje so pa še bolj upili, da ga mora križati. In tako ga jim je izročil in sedaj ga že peljejo na morišče.”

“O moj Bog!” vzdihne Marija in sede in glasno zajoka; ž njo zajokajo tudi žene. “Oh, nesrečno ljudstvo!”

“Ubogi Jezus,” zakriči Magdalena in sede k Mariji in jo objame.

HOJA ZA KRISTUSOM

Ko bi ti znal na pamet celo sveto pismo in vse, kar modrijani uče, ako pa nimaš ljubezni in milosti božje, kaj ti vse to pomaga? Nečimernost čez nečimernost in vse je nečimernost, razun Boga ljubiti in njemu edinemu služiti. Največja modrost je ta-le: Zaničuj svet in išči nebeškega kraljstva!

“Kje ga bodo križali?” pravi Marija, vstane in si briše solze.

“Na Golgoti!”, pravi Mark.

“Potem pa moram hiteti za njim,” pravi Marija odločno. “Še enkrat ga hočem videti! Srečati se moram z njim na njegovi strašni križevi poti, da mu ponesem saj kapljico tolažbe, da mu nesem svoj zadnji materini pozdrav. Naj ve, da trpim z njim.”

“Oh, Mati, tudi jaz grem s Teboj,” pravi Magdalena in tudi vstane.

“Vse gremo s Teboj, Mati! Ne smeš biti sama na tako strašni poti!” pravijo žene in vse vstanejo.

“Mati, tudi jaz grem s Teboj, pravi Janez.

Marija in Janez z ženami odhite iz sobe za Jezusom.

(Dalje prihodnjič)

15. Pobožnost do Marije

1. Jezus je posrednik pravičnosti, Marija je posrednica milosti. Kakor trdijo sv. Bernard, sv. Bonaventura, sv. Bernardin iz Siene, sv. German, sv. Anton, in drugi, nam hoče Bog po rokah Marijinih deliti milosti, katere nam hoče dati. Priprošnje svetnikov pri Bogu za nas so priprošnje njegovih prijateljev. Marijine priprošnje so pa priprošnje njegove Matere. Srečni zato oni, ki se zaupno zatekajo k tej božji Materi s svojimi priprošnjami. Med vsemi pobožnostmi je Mariji najljubša, ako se k njej zatekamo in ji govorimo, "O Marija, prosi Sina Jezusa za nas!"

2. Jezus je vsemogočen po svoji naravi, Marija je vsemogočna po svoji priprošnji. Karkoli jo kdo prosi, vse mu izprosi. Sv. Antonin pravi, da je nemogoče, da bi ta Mati česa prosila svojega Sina za tiste, ki jo časte, da bi ji Sin ne uslišal njene prošnje. Jezusova radost je, da časti svojo Mater s tem, da ji da vse, česar ga prosi. Zato nas sv. Bernard navdušuje, da naj prosimo in iščemo pri Bogu vse milosti po Mariji, kajti njegova Mati je, kateri ne more odreči ničesar. Če torej hočemo biti zveličani, priporočajmo se Mariji, da naj prosi za nas. Njene prošnje so vselej uslišane.

Molitev

O Mati usmiljenja, imej usmiljenje z menoj. Tebe imenujemo zagovornico grešnikov; pomagaj torej meni grešniku, ki stavlja vse svoje zaupanje vate!

3. Nikdar ne dvomimo, če nas bo Marija uslišala, ako se obrnemo k njej s svojimi priprošnjami. Njena radost je, da uporablja svoj mogočni vpliv pri Bogu, da nam pridobiva od Boga milosti, kakoršnihkoli potrebujemo. Če smo jih nevredni, nas bo naredila vredne po svoji mogočni priprošnji. Zelo želi, da bi se zatekli k njej, da nas reši. Kateri grešnik se je še kdaj pogubil, če se je zatekel k Mariji, pribežališču grešnikov? Zgubljen pa je, kdor se ne zateka k Mariji.

Molitev

O Marija, moja Mati in moje upanje! Pod Tvoje varstvo pribežim. Ne zavrzi me, ubogega grešnika. Izprosi mi stanovitnosti, ljubezni do Boga, in srečno smrt, saj si tako mogočna pri Bogu. Naredi me svetega, ker Ti to moreš po svoji sveti priprošnji. O Marija, v Tebe zaupam in poleg Tvojega Sina, stavljam vse svoje nade v Tebe!

16. Jezus je trpel za naše grehe

1. Ko je Bog videl, da bodo ljudje v svojih grehah pogubljeni, so se mu za-

smilili. Toda njegova pravičnost je zahtevala zadoščenje za greh, pa ga ni bilo, ki bi mu mogel dati primerno zadoščenje. Zato je poslal svojega lastnega Sina na svet, da je postal človek in nase naložil vso težo naših grehov. "Gospod pa je nanj naložil nas vseh pregreho" (Iz. 53:6), da je tako plačal naše dolgove, zadostil božji pravici, in rešil človeštvo.

Molitev

O večni Bog, kaj si več mogel storiti, da bi nas pridobil, da bi zaupali v Tvoje usmiljenje in da bi pritegnil naša srca k svoji ljubezni, kakor da si nam dal celo lastnega Sina? Zato po tem, kar si storil zame, kako bi mogel zagrešiti še tolika žaljenja proti Tebi? O moj Bog, pri Tvoji ljubezni do svojega Sina, imej usmiljenje z menoj. Želim Te ljubiti z največjo gorečnostjo. Daj mi moč, da Te bom ljubil.

2. Nebeški Oče je obremenil svojega

Sina z vsemi našimi hudobijami in ni bil zadovoljen s tolikim zadoščenjem, ki bi bilo dovolj zadostilo za nas vse, temveč, kakor nadaljuje prerok Izaija, "Gospod ga je hotel potreti s slabostmi" (Iz. 53:10). Pustil je, da je bil "potrč" do izčrpanja z bičanjem, s trnjem, z žebli, in z mukami, dokler ni izdihnil od mučenja na sramotnem morišču.

Molitev

O Bog, ko bi nas vera tako gotovo ne učila tolike mere Tvoje ljubezni do nas ljudi, ali bi bilo mogoče to verjeti? O Bog, vreden vse ljubezni, ne dovoli, da bi Ti bili še kdaj nehvaležni! Razsvetli in pokrepi nas, da Ti bomo vračali toliko nezmerno ljubezen celi čas preostalega življenja. Stori to, prosimo Te, pri ljubezni do tega Tvojega Sina, ki si ga dal za nas!

3. Glej tega nedolžnega Sina, pokornega svojemu nebeškemu Očetu. Hotel

se je tako žrtvovati za naše grehe, poln ponižnosti pred svojim Očetom, poln ljubezni do nas in je ubogljivo objel svoje življenje bolečin in svojo bridko smrt. "Ponižal se je in je bil pokoren do smrti, smrti na križu" (Fil. 2:8).

Molitev

Zato, predragi Zveličar, govorim Ti s spokornim Izaijem: "Ti pa si moju dušo rešil, da se ni pogubila, za svoj hrbet si vrgel vse moje pregrehe" (Iz. 38:17). Zaslužil sem s svojimi grehi, da bi bil vržen v pekel, pa si ga me Ti rešil in, kakor upam, mi prizanesel. Razžalil sem Tvoje božje veličanstvo, pa si Ti nase naložil moju hudobijo in si trpel zame. Ako bi Te še po tem žalil, ali ako bi Te ne lju-

bil iz celega svojega srca, kakšna kazen bi bila zadostna za moju pokoro? Ljubljeni Jezus, ljubezen moje duše, neizrečeno mi je žal, da sem Te tako težko žalil. Darujem se Ti celega samega sebe. Sprejmi me in ne dovoli, da bi se še kdaj ločil od Tebe.

Sveta Devica Marija, Mati, prosi svojega Sina zame, da me bo milostljivo sprejel popolnoma za svojega.

17. Samo eno je potrebno

1. "Le eno je potrebno" (Luk. 10:42), zveličanje duše. Ni potrebno, da smo na tem svetu imenitni, plemenitega rodu, bogati ali stalno zdravi. Potrebno pa je, da zveličamo vsak svojo dušo. Zato nas je Bog postavil tu sem, ne da bi si pridobili časti, bogastva, ali razveseljevanj, temveč, da bi si z dobri mi deli pridobili večno kraljestvo, ki je pripravljeno tistim, ki se v času svojega življenja bore proti sovražnikom svojega zveličanja in jih premagujejo.

Molitev

O moj Jezus, kolikokrat sem se odpovedal nebesom, ko sem se odpovedal Tvoji milosti. Toda, o Gospod, bolj mi je žal, da sem zapravljal Tvoje prijateljstvo, kakor da sem zgubil nebesa. Daj mi, o Jezus, veliko kesanje nad mojimi grehi in mi jih milostno odpusti.

2. Kakega pomena je za človeka, če je reven, brezpomemben, bolan, preziran v tem življenju, če pa na koncu umre v milosti božji in si zagotovi zveličanje? Čimbolj je bil preizkušan z nesrečami, ako jih je prenašal potrpežljivo, tem bolj bo poveličan v nebeškem kraljestvu. Na drugi strani pa, kaj pomaga človeku, ako bi bil obsipan z bogastvom in častmi, če se pa ob smrti večno pogubi? Če bomo pogubljeni, se

V SPOMINSKO KNJIGO

Od zibelke do groba,
joj, sinko moj, je kratka pot,
je polna rož in truja
in svetlih sanj in črnih zmot.

Z nasmehom stopiš nanjo.
Z očmi, uprtimi v pomlad,
si zidaš nad oblake
palače mavrične, zlat grad.

Vse bliže noč prihaja —
na ustnih ti smehlaj zamre;
zaman iztegaš roke —
za gradom grad se ti podre.

Nazadnje star in truden
z bridkostjo v srcu zaželiš
miru si v črni zemlji —
in hrepeneče stisneš križ . . .

Od zibelke do groba,
joj, sinko moj, je kratka pot.
Pogumno nanjo stopi
in varno hodi mimo zmot.

bomo vseh dobrin, katerih smo se veselili na tem svetu, spominjali samo, da nam bodo povečevale našo nesrečo za celo večnost.

Molitev

Daj, o Gospod, razsvetli me! Daj mi spoznanje, da je edino zlo Tebe žaliti, in edina dobrina Tebe ljubiti. Daj mi, da bom preostale dni preživel tako, da bom Tebi služil.

3. Zveličanje je potrebno, ker ni sredine. Ali bomo zveličani, ali pogubljeni. Ne moremo reči, zadovoljen sem, če ne bom šel v pekel, ni mi pa mar, če bi bil oropan nebes. Ali nebesa, ali pekel! Ali vekomaj srečen z Bogom v nebesih, v morju blaženosti, ali pa vekomaj mučen od hudobnih duhov v peklu, v morju ognja in mučenja. Ali zveličan, ali pogubljen. Druge izbire ni.

Molitev

O Jezus, do sedaj sem si izvolil pekel. Že leta in leta bi bil moral tam trpeti, ako bi Ti v tolikem svojem usmiljenju ne potrpel z menoj. Zahvalim se Ti, o moj dobri Zveličar, in bolj mi je žal kot vse drugo, da sem Te žalil. Upam, da v prihodnje s Tvojo pomočjo ne bom več hodil po poti, ki vodi v pekel. Ljubim Te, moje najvišje Dobro, in želim Te ljubiti vekomaj. Daj mi stanovitosti v dobrem in reši me pri Krvi, katero si zame preлил. O Marija, moje upanje, prosi za me!

“Ako pridejo k tebi ljudje, samo da ti čas kradejo, govori ž njimi o smrti, poslednji sodbi, in enakih resnobnih stvareh. Akoravno so gluhi za vse dobro, vendar jim bo takšno govorjenje močno brnelo po ušesih. Tako boš koristil sebi in njim. Zakaj, ali pojdejo poboljšani od tebe, ali pa bodo za naprej opustili, dragega časa ti krasti.” — Sv. Ignacij Lojolan.

NOČ NEME GROZE

Za hip postoj:
poslušaj zgodbo strtih src,
prijatelj moj!

Dolga vrsta bratov in sestra
se vleče v temno noč . . .
Saj drama ta
se povrnila k nama je iz davnine.
Tako, brat moj, bilo nekoč
je, ko so Turki k nam hodili,
strahotno ropali, morili,
odgnali s sabo matere, očete,
sinove, hčere naše domovine . . .

A zdaj prišla je zopet strašna noč:
koraki težki, vrsta dolga — kot nekoč.
Ni Turkov več, a glej, zdaj naši bratje
so bratom-žrtvam črni svatje.

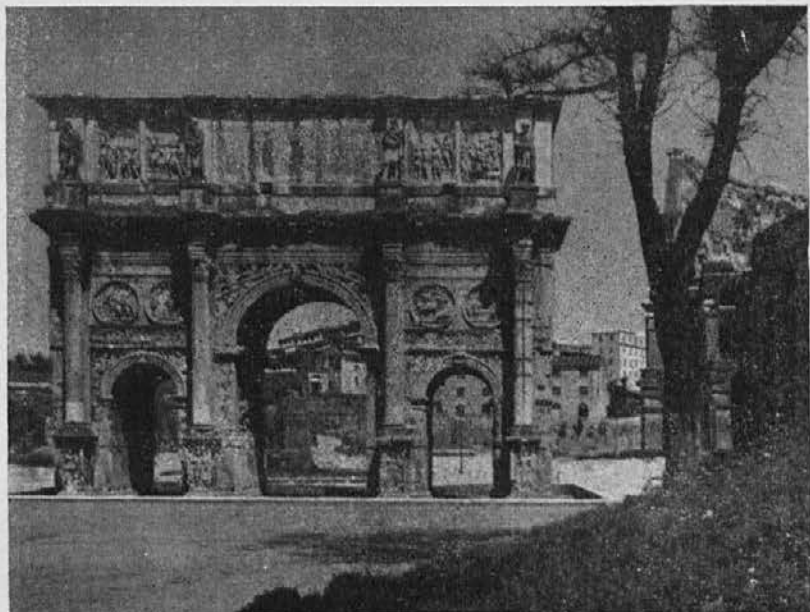
Žica se v roke zajeda,
čuk skovika, kolne rabelj . . .
Luna z zvezdami boječe gleda
skoz meglo . . .

Glej! V gozdu vrsta se je razmaknila
in strojnica je žalostno zapela . . .
Spet nova jama je med kiki groze
s krvavimi se trupli napolnila.
Kriči drhal, krvi vesela . . .

— Čemu so vzeli vam življenje? —
Odgovor čuj iz tisočernih mrtvih ust,
doneč iz mrzlih jam v temo:
“Ljubili svojo smo zemljo! . . .”

Fr. Bazilij, o.f.m.

KONŠTANTINOV SLAVOLOK. — V Rimu še vedno stoji slavolok, ki ga je v četrtem stoletju sezidal Konštantin Veliki, prvi krščanski cesar slavnega rimskega cesarstva. S Konštantinom se je za vselej prenehalo tristoletno preganjanje kristjanov. Četudi je Konštantinov slavolok star že približno šestnajststo let, se vendar ne vidi na njem nobeno znamenje, da se bo zrušil, tako trdno stoji. Moderni svet se čudi, da so stari Rimljani znali tako dobro zidati.

NAGLA SMRT. — V Londonu se je pred nekaj tedni pripetila velika nesreča, ko se je velik aeroplan zaletel v nek drug aeroplan med snežnim viharom. Dvanajst ljudi je bilo ubitih in med njimi so bile tri redovne sestre, ki so bile na pot v Afriko v misijone. Na sliki se vidijo gasilci in gasilni stroji, ko ogenj gasijo.

KATOLIŠKI "FOOTBALLSKI" JUNAK. — Na sliki se vidi Felix "Doc" Blanchard (na levi), slavni "footballski" igralec za "Army" ali "West Point Military Academy", ko prejema posebno trofejo v znak, da je najboljši katoliški "football player" v celi Ameriki. Slovenci, to seveda vas ne zanima, ampak samo da veste, da je "Doc" Blanchard dobro znan vašim otrokom in vsem, ki se zanimajo za "football".

KRST ZA ŠTIRI OTROKE. — V Baltimore-u, v bolnišnici sv. Neže, je neka katoliška mati porodila štiri otroke — eno dekle in tri fante. Na sliki se vidi katoliški duhovnik, ko otroke krščuje.

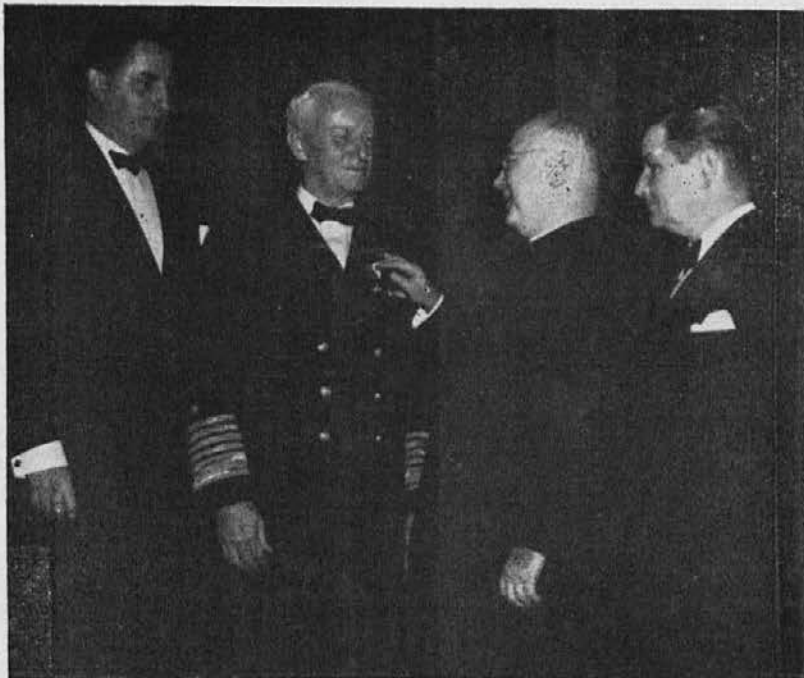
POŽAR V "BOYS' TOWN". — V svetovno znanem "Boys' Town" v državi Nebraska je bil to zimo velik požar, ki je povzročil škode stotisoč dolarjev. Uničen je bil velik del šolskega poslopja. Na sliki vidite gasilce, ko skušajo ogenj pogasiti.

NEVESTE KRISTUSOVE. — V novi katedrali sv. Jožefa v Buffalo, N. Y., je bila javna redovna preobleka za sedem mladenke, ki so se posvetile Bogu v redovnem življenju kot sestre misijonarke Božjega Deteta. Kot vidite, so oblečene v beli obleki kot neveste, v znamenje da so Kristusove neveste.

STARA ŠEGA. — Vsako neporočeno dekle, ki je petindvajset let ali več stara, je na Francoskem znana kot "Katarina" in to zato, ker je sv. Katarina zaščitnica vseh takih deklet. Ob prazniku sv. Katarine polože te mladenke šopek cvetlic k nogam svetnice, kakor na sliki vidite. Dekle je moralo iti gor po lestvicah, preden je mogla doseči kip sv. Katarine.

NOVA ČAST ZA ADMIRALA NIMITZA. — Poglavar ameriške mornarne sile, Admiral Chester W. Nimitz (drugi od leve), je bil letos posebno počaščen pri velikem zborovanju katoliške mladinske organizacije v New Yorku. Navzoč je bil tudi kardinal Spellman, ki ga na sliki vidite (drugega od desne), ko je na admiralu Nimitza ravno pripnel medaljo.

Popravek. — V januarški številki lista Ave Maria, kakor tudi v amer. katol. časopisih, ste brali o novi odredbi iz Rima glede sv. birme. Zapisano je bilo, da ta odredba daje "vsakemu duhovniku oblast podeliti zakrament sv. birme umirajočim." Iz začetka smo vsi mislili, da je tako.

Vendar je prišlo pojasnilo iz Rima. Oblasti deliti sv. birmo umirajočim nima vsak duhovnik, ampak samo nekateri. Med temi so vsi župniki. Torej, če bi kaka umirajoča oseba želela sv. birmo in še ni v svojem življenju prejela tega zakramenta, pokličite svojega župnika. Bo že on povedal, kaj je storiti.

Družinska molitev. — Februarja meseca se je začel nov radijski program, ki se imenuje "Family Theatre", to je, "družinski teater". Sliši se vsak teden ob četrtnih zvečer. Namen tega programa je to, da se pospešuje in širi skupna družinska molitev v Ameriki.

Začetnik tega programa je mlad duhovnik, Father Patrick Peyton, c.s.c., ki je po celi Ameriki znan kot "apostol družinskega rožnega venca". Ta služabnik božji je globoko prepričan, da je družinska molitev nujno potrebna dandanes, ko posvetneži, in žalibog tudi mnogi katoličani, mislijo, da je skupna družinska molitev nekaka starinska reč. Za prejšnje čase je bilo to že dobro, v našem modernem svetu pa nima prostora — tako nespametno govorijo.

P. Martin, o.f.m.

Po tem novem programu bi pa svet spoznal, kako je res lepa skupna družinska molitev, kako Bogu dopadljiva, in kako za nas koristna. Pri tem programu bodo sodelovali slavni filmski igralci in igralke v Hollywoodu. Te znamenite osebe bodo ljudje že poslušali in po njih se bo družinska molitev širila po celi Ameriki.

Father Peyton pravi: "Ako bi vsaka družina v Ameriki imela družinsko molitev, bi bila Amerika popolnoma drugačna dežela in svet bi bil drugačen. Ako se zopet vpelje navada skupne molitve v družinah, ne samo v Ameriki, marveč po celem svetu, bi se molil rožni venec vsak dan v vsaki katoliški hiši."

Za katoličane skupna družinska molitev pomeni predvsem skupni rožni venec. Ali se spominjate, Slovenci, kako ste nekdanj imeli navado, vsak večer skupno moliti rožni venec? Ali ni bila to lepa navada? Zakaj se dandanes tako redko najde ta navada v naših slovenskih domovih?

Je res velika ideja, ki se je

je zmisлил Father Peyton. Ako se zaradi "Family Theatre" programa vpelje skupna molitev v vsaj nekaterih družinah v Ameriki, ne bo zastoj.

Nadčloveška požrtvovalnost. — Na malajskem polotoku v daljnem Vzhodu so med vojsko imeli Japonci jetniško taborišče za ujete ameriške vojake. Razmere so bile neznosne. Vojaki so upali, da jih bo rešila pošiljatev jedil in obleke od "Rdečega križa", a zastoj so čakali.

Vsak dan so se čedalje bolj shujšali. Mnogi so umirali od lakote. Oni, ki so bili še živi, so bili bolj podobni mrličem iz groba kot pa živemu človeku. Obrazi so jim tako upadli, da so jim lične kosti kar štrlele kot ostri kamenčki izpod tanke, prozorne kože. Luč življenja v njihovih očesih jim je slabo svetila kot pojemajoč plamen v temni peči. Lasje so jim hitro šli z glave. Koža jim je kar visela na gotovih delih telesa. Ob koncu dneva so se popolnoma utrujeni vrgli na svoje tako zvane postelje in niti ganiti se niso mogli, tako so bili oslabljeni.

Nekega dne pa so vendar prišli paketi od "Rdečega križa". Nepopisno veselje je obvladalo po celem taborišču.

Med drugimi rečmi so režeji dobili tudi rozine. Toda ko so jih zagledali, jim je takoj šinila misel v glavo. Zdaj bodo lahko iz teh rozin naredili vino za sv. mašo!

Eden izmed vojakov je šel z rozinami k vojaškemu kaplanu ter mu dejal: "Nate, Father. Vzemite te rozine in naredite si vino za sv. mašo."

Father O'Keefe (tako mu je bilo ime) je pogledal na revno osebo pred seboj in na škatljo rozin, ki jo je držal v svoji koščeni roki.

"Nak! Imejte jih vi sami. Saj jih skrajno potrebujete. Pojejte jih. Dobro bodo vam dele. S sv. mašo pa bomo že nekako shajali."

"Ne, Father," je počasi z glavo odkimal vojak. "Vzemite jih Vi in naredite si vino za sv. mašo. Naj vidijo Japonci, da delate vino iz teh rozin, in bodo vedeli, da to, kar je nam najdražje, nam ne morejo odvzeti."

Položil je škatljo rozin v roke kaplanu ter odšel.

"Rastita in množita se." —

V Kanadi, v provinciji Quebec, je majhna vas, ki se imenuje Plessisville. V tej vasi, in v njeni bližini, so družine z zelo številnimi otroki in so tudi katoliške. Ena družina ima 25 otrok, druga 23, tretja 22, četrta 20, peta 19, in šesta 18. Dve družini je, v kateri je 17 otrok, pet družin s 16 otroki, sedem s 15, enajst s 14, trinajst s 13, osemnajst z 12, petindvajset z 11, in enoinštirideset družin z 10 otroki.

Očividno ondotni bogoboječji očetje in matere rajši verujejo v svetopisemske besede: "Rastita in množita se in napolnita zemljo", kakor pa v besede onih dandanašnjih

zakonskih dvojic, katerim je geslo: "Otroci prepovedani!"

Marijini otroci. — Na Ceylonu, otoku v indijskem morju ne daleč od Indije, imajo katoličani res otroško pobožnost do Marije, Matere božje. Ondotni katoliški škof poroča, da ljudje molijo rožni venec kar tedaj, ko hodijo po mestnih ulicah, ali pa kadar se peljejo na vlaku ali na avtobusu. Nekateri zmolijo rožni venec kar desetkrat na dan.

Vendar prihaja tudi žalostna novica od tamkaj. Vlada namerava prevzeti vse katoliške šole.

Marija Kraljica. — Katoliška Cerkev že od davnih časov veruje, da je Marija, Mati božja, kraljica nebes in zemlje. Nikdar ni bilo dvoma o tem med katoličani in tudi ni bilo krivoverca, ki bi tajil to resnico.

V naših molitvah, javnih in privatnih, se Marija neštokrat zove kraljica. Tako, na primer, jo enajskrat imenujemo kraljico v lavretanskih litanijah. Večkrat zmolimo njej na čast molitev, ki se začne "Pozdravljena, Kraljica . . ." V velikonočnem času se večkrat zapoje prelepa pesem "Regina coeli" (Kraljica nebes). Čestokrat zadoni pesem "O Ti Kraljica angelska, katere prošnja vse velja . . .", in njej podobne pesmi. Ena skrivnost pri sv. rožnem vencu slavi spomin kronanja Marije v nebesih kot kraljica nebes in zemlje.

Da je Marija res kraljica, sledi iz tega, ker je njen Sin, Jezus Kristus, kralj. Ako je Jezus Kristus res kralj, mora biti pa tudi njegova Mati res kraljica.

Vendar ni bilo še nikdar uradno proglašeno od sv. Očeta papeža, Kristusovega namestnika na zemlji, da je Marija kraljica. To seveda ni bilo nikdar potrebno, ker ni bilo nobenega, ki bi hotel Mariji vzeti to čast. Toda zadnjih štirideset let se med evropejskimi katoličani širi gibanje za uradno proglašenje Marijine kraljevske časti, da bi se s tem še povečala pobožnost do Marije kraljice.

Sv. Oče Pij XII. je nedavno dal duška temu gibanju, ko je v avdijenco sprejel glavne pospeševalce tega gibanja. Torej je upanje zdaj, da bo sv. Oče res enkrat v prihodnjih letih uradno proglasil Marijo za kraljico nebes in zemlje. Seveda sv. Cerkev je vedno zelo počasna in previdna in oprezna v tem oziru. Nemara bo sv. Oče tudi ustanovil praznik na čast Mariji kraljici.

Ali ni imel prav?

Nek Amerikanec je popotoval po Meksiki. Ko se je nek večer sprehajal po planinah, je srečal nekoga Indijanca in njegovo ženo. Indijanec se je peljal na svojem oslu, žena pa je zraven hodila. Amerikanec se je čudil, da se žena ne pelje namesto moža. Vsaj tako bi se spodobilo, si je mislil. Radovednost ga je prisilila, da je vprašal Indijanca: "Kako to, da se ti pelješ, tvoja žena pa hodi?" Indijanec je premišljeval za en hip, potem je pa odgovoril: "Ja, jaz imam osla, ona ga pa nima."

S Krížem

in Sidrom

ZGODBA FRIDERIKA BARAGE
OB GORNJEM JEZERU.

•
Spisal James K. Jamison

•
Prestavil p. Bernard, O.F.M.

PRVO POGlavJE

TAKIH prizorov na vsem svetu ne vidiš, si je mislil Friderik Baraga. Ni bilo prvič, da se je takole vozil po ameriških morju podobnih jezerih, ali to jutro v juliju leta 1835 ga je jezerska vožnja čisto na novo prevzela. Zrak je bil nenavadno živ in do neverjetnosti svež. Vode so se zibale v svoji nepopisno lepi modrini in grebeni krotkih jezerskih valov so odbijali žarke močnega sonca. Jedra neštetihih ladjic so obrobljala obzorje in napravljala vtis, da iz gole razigranosti križarijo po jezerski vodi, čeprav je Friderik dobro vedel, da jih je kupčijska podjetnost poslala na vodo. Globok mir je vladal nad vodami in na obalah ob njih.

Otok Mackinac, ta davni stražnik ožine med jezeroma Huron in Michigan, se je začel dvigati na obzorju in je

risal razločno črto med jezersko vodo in modrim zrakom nad njo. Na Baragovi levici se je vlekla dolga rjava črta, ki je vedel o njej, da je nizka obala velikega michiganskega polotoka. Ure in ure že je njegova ladjica uravnavala svojo pot preko jezera po tej razločno potegnjeni črti. Daleč tam zadaj se je začelo dvigati očem divje višavje gornjega michiganskega polotoka.

V ožinah je bila voda kakor nasekana v kratke valove, ki sta jih veter in vodni tok izbila iz jezerskega miru. Baragova Indijanica, ki sta z vesli poganjala čoln, sta postala previdna in čudno oprezna. Čoln je skakal in plesal. Misi-jonar je že razločeval nizko ravan pred utrdbo na bližnjem obrežju, z belim peskom posuto. Vse polno indijanskih šotorov je bilo razmetanih po njej. Tam se bo prav kmalu izkrcal.

“Macatebinessi”, je nagovoril Baraga indijanskega veslača spredaj v čolnu, “zelo dosti čipevanskih Indijancev bomo srečali od tu naprej proti severu. Ali misliš, da boš našel znance med njimi?”

Macatebinessi, ki bi mu “Črni ptič” rekli po naše, je samo za spoznanje okrenil glavo in odgovoril čez ramo:

“Bomo videli. Nič ne rečem naprej. To vem, da se tudi moji znanci ustavljajo okoli Sault St. Marie. Izvrstno se ribari tam v tistih brzih vodah.”

Wabisagime, Indijanec ob zadnjem veslu v čolnu, ki bi mu ime predstavili, da bi mu rekli “Beli komar”, je imel svojo misel.

“Ne govorijo čisto po naše, Nosse (oče). Pa so tudi jako slabi ljudje. Nič ne ljubijo Boga, kakor si ti, oče, nas tam doli učil.”

“So pa le tudi dobri med njimi,” je brž popravil Črni ptič. “Mi smo seveda Otavci in oni so Čipevanci. Pa smo si le bratje med sabo, Nosse.”

“Dobro si znil, Črni ptič moj,” mu je Baraga zadovoljno prikimal. “Da, naši bratje so vsi, bogati in revni, dobri in slabi. Ali ne uvidiš tega, moj Beli komar?”

“Uvidim, Nosse. Res je tako in nič ne zamerite, kar sem rekel.”

Čoln je divje zaplesal.

“Z veslom pokaži, da ti je žal za neumno besedo,” je zavpil nad njim Črni ptič.

Čoln se je umiril in je rinil naprej med grebeni valov. Misijonar se je komaj vidno smehljal in je dihal predse iskrene besede:

“Kakor otroci! Prav kakor otroci!”

Ko so se bližali jezerski obali, so videli, da jih Indijanci opazujejo z brega.

V celih skupinah so stali ob vodi in čakali, da čoln zadene v celino. Dečki so skakali v vodo in se poigrali z njo. Imenitno se jim je zdelo, da lahko razkazujejo svojo smelost. Ženske in dekleta so stale nekoliko proč in velika radovednost jim je bila na licih. Vsa množica je pasla oči na prišlecih, nihče pa ni prišel na pomoč, ko je misijonar stopil iz čolna in s kovčegom v roki breedel po plitki vodi na pesek. Tam je spustil težko prtljago na suho in pogledal v bedaste obraze ljudem, ki so stali kakor trdna stena pred njim. Kar se oglasi znani pozdrav:

“Bu-zu, Nosse!”

To je pomenilo pri vseh Indijancih ob velikih jezerih prijazen pozdrav. Na

“Baragova Indijanca, ki sta z vesli poganjala čoln, sta postala previdna in čudno oprezna.”

videz neprodorna stena se je razmajala in cela reč jih je stopila naprej. Stegovali so roke, da bi jih Baraga stisnil. Mnogi so ga torej poznali.

“Od Krivega drevesa prihajam,” jim je preprosto povedal. Spoznal je med njimi prenekatero odrasle in otroke, ki jih je bil krstil v Manistiku, na Bobrovem otoku in na vseh obalah traverskega zaliva.

Star mož je stopil naprej z drsajočim korakom.

“Bog te živi, Južni ptič!” ga je pozdravil Baraga. “Daleč si zašel od doma. Ob Veliki Reki sem te zadnjič videl. Povej mi, kako se imajo moja deca tam doli.”

“Nosse, tvoja deca ob Veliki reki hrenijo po tebi.” In stari Indijanec je žalostno kimal z glavo.

“Jim boš ti nesel mojo pošto, Južni ptič,” je rekel Baraga.

“Ampak pošte so samo suhi listi, ki padajo z drevja. Vsak veter jih odpiha na vse strani.”

Misijonar je starcu položil roko na ramo.

“Seme pada z listjem na zemljo, Juž-

ni ptič! Marsikako zrnce požene kali in zraste v veliko drevo. Jutri se pomeniva več. Pokaži mi svoj šotor, da ga ne zgrešim. Zdaj moram po opravih v mesto.”

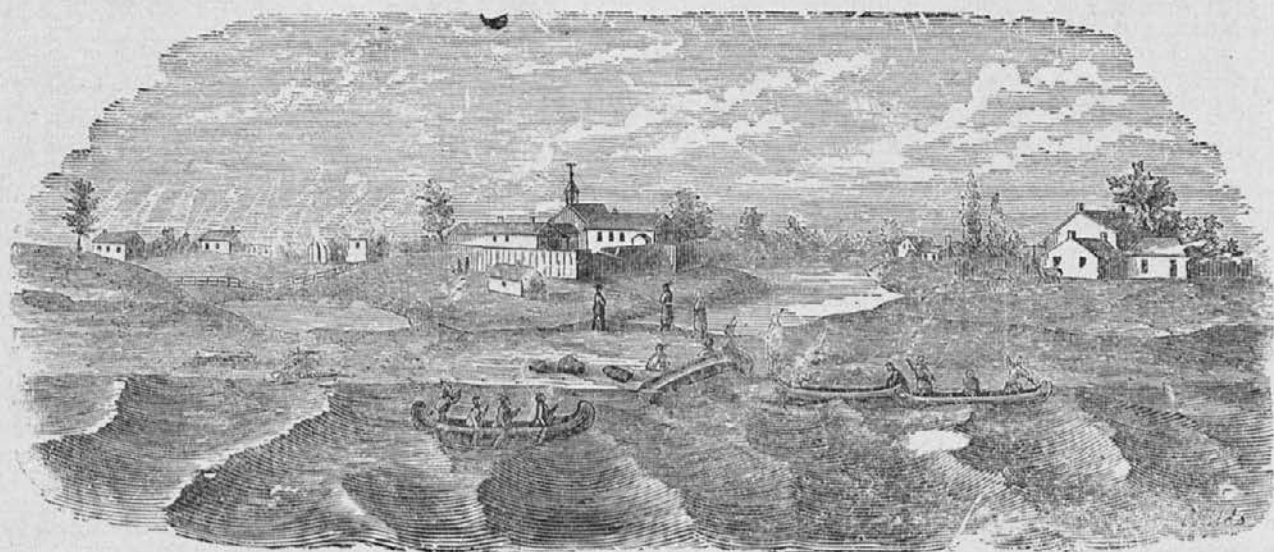
Nemo so zrli vanj, ko je grabil po svojih rečeh in jih pobiral iz peska. Težko je stopal po vdirajočih se tleh in se globoko sklanjal pod težkim bremenom. Nikomur ni prišlo na misel, da bi se mu za nosača ponudil. Celo črni ptič in Beli komar, ki sta med tem spravila čoln na suho, sta obstala in leno množila gledalce.

“Tak je že, kot bi mu naša kri tekla po žilah,” je povedal svojo misel potegon Otavanec. “Spominjam se ga, ko mu je bila koža vsa bela. Zdaj se je že kar poindijanil med nami.”

“Dobra duša,” je zagodrnjal drugi. To pohvalo je podprlo vesplošno gregažoče pritrjevanje.

“Ves indijanski! Prav dober droben možak!” Tako je še tretji pribil.

Misijonar je taval po vegasti poti v vas. Za njim so privozila kola na dveh kolesih in en sam konj jih je vlekel. Baraga se je umaknil s ceste, pa je bilo

nepotrebno. Lena žival je kar na lepem obstala. Tedaj se je zdramil voznik in debelo pogledal.

“Moj Bog, ali ste vi, oče Baraga!” je zaklical francoski. In je bil že na tleh. “Dajte sem tisti kovčeg in torbo. Vržem jih na voz in zapeljem, kamor želite. Sem ž njimi, pa brž!”

“Saj nista tako težka, Jean,” se je smehljaj misijonar. Toda Jean mu jih je že potegnil iz rok in jih nalagal na voz.

“Hm, trdovraten človek ste, Jean. No, ko sta pa že enkrat v vaših rokah, bodite tako dobri in jih odložite v uradu gospoda Ramsay Crooksa.”

“Bom, oče, bom,” se je priklanjal Jean s čepico v roki. “In potem bo maša, seveda, in tudi eno dete vas čaka za krst.”

“Bomo vse uredili, Jean, vse bomo uredili. Treba bo razglasiti med narod in vi lahko pomagate, Jean. In kako vaša družina? Vse dobro, no prav. Tak pa na svidenje!”

Zdaj je lahko hitreje stopal po komaj vdelani cesti. Pred seboj je gledal vasico s čednimi blizu skupaj čepečimi poslopji in zdela se mu je kakor metropola, kakoršne že dolgo ni videl. Na levo se mu je odpiral modrina meckinaške ožine. Na desni se je dvigala utrdba visoko na skalni pečini. Razločil je žrelo kanona, ki je zijal skozi debelo steno, in tudi straža, ki je korakala sem in tja po ozko začrtani stezi, mu ni ostala prikrita. Rdeče-belo-modra zastava je plapolala v lahkem vetru na visokem drogu ob gradu.

Ko je došel do ozke ulice v vasi, se mu je zdelo vse mrtvo. Veliko razmetano poslopje dobro znane “American Fur Company” je obvladalo celo vasico. Njegovo široko belo pročelje je napravljalo ulice še toliko ožje.

Baraga je premeril nekaj stopnic, ki so vodile na verando pred poslopjem, našel vrata v trgovino “za vse” in vstopil. Notri je bilo skoraj mračno, če si vstopil iz tako sončnega dneva. Baraga je moral počakati, da se mu privadi oko. Zrak je bil nasičen s težkimi vonji po tem in onem, kar je ležalo po kotih vse vprek. V nos mu je udarjal duh kotenine, v oči ga je grizel oster zaudar po tobaku, ki ga je skušal izpodriniti špirit. Izpod poda je silila v vis plesnoba kleti, vso to mešanico raznih vonjev je pa nadvladal smrad svežih živalskih kožuhov.

Mlavec, uren kot vidra v svojem telovniku in zavihanih rokavih od srajce,

MINLJIVOST

Človek meri prostor in čas,
hoče biti njun gospodar.
Včeraj, danes, jutri, vsekdar
naj velja njegov le ukaz!
Samo majhen delež ima —
kmalu revež vidi pač to
in spozna resnico bridko —
na ničevih stvareh sveta.

Rojstvo — večnost, kak kratek čas
le med prvim in drugo leži!
Komaj dolg za ped se nam zdi.
Pena so bogastvo, lep stas,
čast in hvala, slavno ime.
Zrabi čas življenja zato
s pazno in veliko skrbjo,
da ne spolzne ti za gore.

Prostor vseh nebesnih teles
in vsemirja veliki kroj
je silno globok in visok.
A v naročju zemskem zares
najde majhen, ozek le grob
za počitek večni zemljan —
človek — Adamov si zapeljan,
kjer ga skoplje mu grobokop.

Dr. J. Česnik

je pokimal prišlecu in hitel povedat gospodarju Ramsayju Crooksu, kakšen obiskovalec ga čaka. Med tem je priko-bacal v trgovino Jean z Baragovo prtljago, pa tudi oni mladec je bil že nazaj. Ves vljuden je sprejel v varstvo prinesene stvari, Barago je pa povedal gospodarjevo sporočilo.

“Gospod Crooks mi veleva, naj vam nemudoma pokažem njegovo uradno sobo.”

Pot ju je vodila skozi vrata na dolg ozek hodnik, od tam skozi druga vrata in preko velike računovodjeve pisarne, nato v nov ozek hodnik. Tedaj je duhovnik opazil, da njegov spremljevalec stopa po prstih. Nasmehnil se je, ko je pomislil, da njegovi indijanski čevlji — mokasini — itak ne delajo šuma. Obstala sta pred zadnjimi vrati in vljudni mladec je pomenljivo pogledal od vrat na misijonarja. Hotel je reči: Gospod, to je slovesen trenutek! Zdaj zdaj bo-

ste vstopili v najbolj notranje svetišče v glavnem stanu veleslavne tvrde “American Fur Company” . . . Odprl je vrata, stopil v stran in z gladkim poklonom povabil Barago, naj vstopi.

Ramsey Crooks je sedel za pisalno mizo, pa je takoj planil pokonci in z iztegnjeno desnico hitel prišlecu naproti.

(Dalje prihodnjič)

USTVARITEV TIROLSKE

Legenda

Ko je Vsemogočni ustvaril svet, je opazil, da angeli mečejo gore in skale, doline in jezera naokrog. V velikem neredu so se gromadile pečine in zopet podirale. Mala jezera so bila obdana popolnoma od gora, da voda ni mogla odteči drugače kakor v penecih slapovih. Reke in potoki so si morali delati struge skozi divje pečine. Tako je ta del sveta obstojal le iz gora, iz razdrtih prepadov in kleči. Ljubi Bog ni vedel, kaj naj naredi s tem svetom. Pokaral je angele, da so njegovo delo tako skvarili. Dejal je: “V tem delu zemlje ne bo mogel živeti noben človek. Ker pa ste to storili, bom vcepil v srce ljudem, ki bodo bivali tu, tako ljubezen do domače grude, da jo bodo bolj ljubili kakor ravnino in mogli na njej živeti kljub visokim goram in divjim pečinam.”

Od tod taka neizmerna ljubezen Tirolec do svoje domovine.

— Ivan Blažič

SALOMONOV PREGOVORI

Če boš klical modrost in svoje srce nagnil k umnosti; če jo boš iskal kakor denar in jo izkopal kakor zaklade: tedaj boš razumel strah Gospodov in našel znanje božje, ker Gospod da modrost, in iz njegovih ust je razumnost in znanje.

POROČILO O SLOVENSKIH BOGO- SLOVCIH V TUJINI

P. Bernard Ambrožič, o.f.m.

To je seveda že vsem znano, da se je slovensko bogoslovje v tujini preteko jesen preselilo iz Praglia pri Padovi v BRIXEN (BRESSANONE) na južno Tirolsko.

Tudi to ni nič novega, da je vstopilo preteklo jesen v bogoslovje DESET novih dijakov, ki so zdaj v prvem letu bogoslovja.

Do konca letošnjega leta bo slovensko bogoslovje ostalo kot samostojna ustanova, priznana pri sv. Očetu v Rimu. Ne moremo pa nič gotovega reči, kaj bo potem. Verjetno je, da si bodo morali posamezni bogoslovci poiskati vsak svojega škofa kje v daljnem svetu in bo slovensko bogoslovje razpuščeno. Toda vse je odvisno od nadaljnega razvoja razmer.

Večina teh bogoslovcev ima sedaj svoje "duhovne" matere ali očete tukaj med nami v Ameriki. Ti še zmerom pošiljajo svojo podporo zanje na moj naslov, jaz pa pošiljam naprej. Vsi "duhovni" starši tudi dobivajo od "svojih" precej redno pošto in jim tudi sami pišejo. Kolikor vem, je vse v najlepšem redu in je prav spodbudno opazovati, koliko hvaležnosti si izkazujejo med seboj in koliko MOLIJO drug za drugega . . . Javnost ne ve veliko o tem, saj je tudi prav tako, da se zares velika dobra dela opravljajo na tihem, pa zato toliko bolj v božjo čast.

Med NOVIMI bogoslovci, ki so preteklo jesen začeli svoje bogoslovne študije, jih je pa še nekaj malega, ki niso dobili svojih "duhovnih" tu v Ameriki. Podobno je, da

so še ŠTIRJE. Zelo lepo bi bilo, če bi se našli "duhovni" tudi za te. Morda je pa le še kdo med naročniki in naročnicami tega lista, ki na tihem misli, da bi enega vzel ali vzela, pa samo čaka, da bi kdo spet malo "pritisnil". Naj ta kratek dopis velja za tak "pristisk". Zelo bom vesel, če se kdo ponudi. Piše naj naravnost na moj naslov: Holy Family Church, Willard, Wis., pa se bova prav hitro do konca domenila. Vsem dosedanjim "duhovnim" pa v mojem imenu in imenu njihovih posinovljencev najlepši pozdrav in BOG PLAČAJ!

Ko je sveti puščavnik Pambo vprašal svojega učenika, sv. Antona, kaj naj vendar dela ves čas v svoji meniški hišici (celici), mu je odgovoril svetnik: "Ne zaupaj na zasluge svoje pravičnosti, ne misli na minljive stvari, in imej jezik in trebuh v brzdah."

V blag spomin

MARTIN JUDNIČ,

San Francisco, Calif.

Čital sem, da je umrl v San Francisco rojak Mr. Martin Judnič. Na Mr. Judniča me veže veliko hvaležnih spominov, ker je bil pravi oče ubogih. Nihče ni nikoli šel iz njegove hiše nepostrežen. Tudi jaz sem bil nekaj let vsako leto pri njem njegov gost, ko me je pred leti pokojni Father Turk pripeljal k njemu. Ko sem odhajal od njega in ga vprašal za račun, mi je vedno dejal: "Molite za verne duše v vicah!"

Sedaj je sam že v večnosti in gotovo se ga bodo vsi njegovi prijatelji radi spominjali v svojih molitvah, kakor se ga bomo tudi mi tu v Lemontu, da mu Bog stoterno povrne, kar je storil dobrega za katoliško časopisje.

Izrekam svoje iskreno sožalje njegovi soprogi, Mrs. Ana Judnič, katero naj Bog tolaži v njeni bridki izgubi.

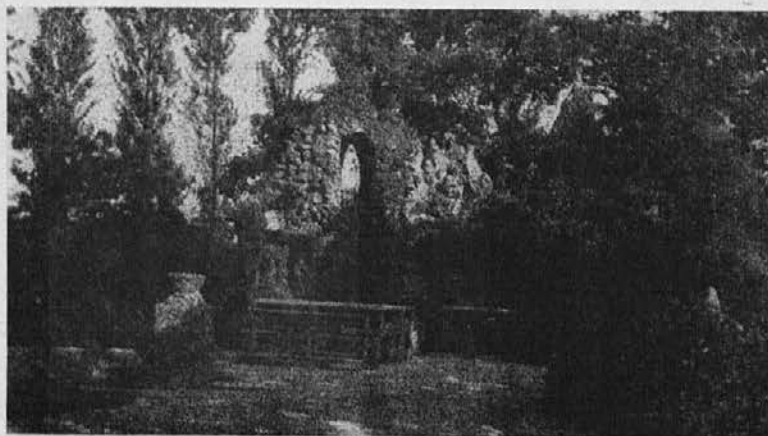
Naj počiva v miru!

BRAT ANTONIN, o.f.m.

Kako pa se vam dopade nov naslov za te "Lemontske odmeve"? Ali veste, kdo je ta naslov tako lepo narisal? To je storil Father John Vinney Trinko, ki ima zelo spretno roko za takšno delo. Enako je storil tudi za "Kramljanje na zapečku" in za "Pot k Bogu". Pri vsakem izmed teh treh naslovov pa je napisal "J.V.T.", ki so začetne črke njegovega imena. Poglejte, če lahko vidite te črke. Vi, ki imate slabe oči, jih ne boste našli, drugi pa menda boste, ako imate zadosti potrpežljivosti.

Čestitke Fathru Johnu za izvrstno delo!

V zadnji številki lista Ave Maria ste videli med darovi ("Bog plačaj, dobrotniki"), da smo zopet začeli objavljati imena onih, ki darujejo za sv. maše. Med vojsko in takoj po vojski to ni bilo mogoče, ker je bilo preveč imen in prostora zanje ni bilo v našem listu. Zdaj pa, ko ni toliko teh imen, jih zopet devamo med druge darove na zadnjih platnicah lista. Kar smo sv. maš prejeli od 1. januarja naprej, smo vtaknili v "Bog plačaj, dobrotniki", in tako bo šlo od zdaj za naprej.

28. marca obhaja Mr. Kobal svoj 78. rojsten dan. To rej je že dolgo na tem ubogem svetu in je že mnogo slišal in videl in tudi pretrpel. Mi v Lemontu izrazimo ob tej priliki svojo iskreno hvaležnost do njega, ker je že toliko za nas naredil kot "tišljjar". Želimo mu še mnogo let in prosimo Boga za poseben božji blagoslov za njega.

Koncem januarja je bil naš brat Timotej Daničič operiran v St. Anthony's Hospital v Chicagi. Operacija je lepo uspela. Se pričakuje, da bo on že popolnoma ozdravel, ko boste tole brali o njem. Za en čas smo ga res pogrešali, ker je on naš samostanski krojač.

V decemberski številki tega lista smo vam oznanili, da imamo nekaj iztisov molitvenika "SKRBI ZA DUŠO" na razpolago za vas. Zdaj smo ga že do zadnjega iztisa raz-

prodali, torej ne pišite nam več za njega.

Imamo pa še precej iztisov molitvenika "MARIJA VARIH IN JA NEDOLŽNOSTI". Ako si ga kateri želite, pišite na urad Ave Maria. Stane zdaj \$1.50, ne več \$1.75 kot poprej.

Zraven tega imamo na razpolago tudi knjižico 'KRALJICA MUČENIKOV', ki jo lahko rabite za devetdnevno na čast žalostni Materi božji. Kakor že rečeno, lahko imate to knjižico brezplačno, razen če bi poslali par centov za poštnino.

V tej številki boste videli dopis "VZOR KATOLIŠKEGA DELAVCA", ki ga je napisal p. Anton Soklič, c.m. Ta duhovnik spada v redovno družbo lazaristov, to je, v družbo sv. Vincencija pavlanskega. Da veste nekoliko o njem, berite, kar je on sam nam pisal o sebi:

"Moje ime je Soklič Anton, c.m., d.d. Z nekim sobratom, ki je sedaj v San Antonio (g. Germovnik Franc, c.m., j.c.d.), sva več let med vojno študirala v Rimu (kjer sem večkrat imel priliko govoriti z Vašim p. Hugonom). To poletje (1946) sva preživela v Tunisu v Severni Afriki, nato so naju predstojniki poslali sem kot profesorja. Izkrcala sva se 18. okt. v New Yorku. Ker bi želel imeti kake stike z našimi ljudmi tu, sem pisal g. Zalarju. Ta mi je med drugim svetoval tudi, naj prosim za Vaš Koledar in list. Upam, da mi bo zelo koristen za spoznavanje tukajšnjih razmer. Zato

Se malo potrpi, lurška Gospa, in prešel bo mrzel zimski sneg, ki Te obdaja.

lepo prosim, da bi mi poslali Koledar in tudi list za prihodnje leto . . . Če boste želeli, bi morda tudi lahko kaj napisal, če mi bo čas dopuščal."

Upamo, da boste radi brali njegove dopise v tem listu in tudi v Koledarju.

Če berete Baragovo povest "S križem in sidrom", veste, da je to povest spisal v angleškem jeziku Mr. James K. Jamison in jo prestavlja na slovenski jezik p. Bernard Ambrožič, o.f.m.

Zdaj lahko vam malo več povemo o Mr. Jamisonu. Rekli smo začetka, da Mr. Jamison ni katoličan. Da bolj po pravici povemo, moramo reči, da je bil on krščen v katoliški Cerkev, kakor tudi njegovi bratje in sestre. Njegovi starši, ki niso bili začetka katoličani, ampak so se po poroki spreobrnil, so pozneje odpadli od Cerkve zaradi gotovega vzroka. Z njimi so šli tudi otroci in torej zato ni danes Mr. Jamison katoličan.

Upanje pa je, da se bo ta človek povrnil v Cerkev, ako bo tako božja volja. Star je zdaj skoraj 60 let. Njegova

hči je vstopila v Cerkev in je dobra katoličanka. Če bo še on prišel nazaj v naročje Matere Cerkve, bomo lahko to pripisovali svetniškemu škofu Frideriku Baragi, ki ga Mr. Jamison tako časti in spoštuje.

Njegova knjiga o Baragi "By Cross and Anchor" (S križem in sidrom) je zelo popularna in jo Baragovi častilci z veliko vnamo prebirajo, posebno v Gornjem Michiganu, kjer je škof Baraga tako dolgo deloval za rešenje duš Indijancev. Drugi, ki niso nikdar nič slišali o škofu Baragi, se zdaj zelo zanimajo zanj.

Naročite to knjigo za svoje otroke, ali pa priporočite jo njim in tudi drugim sorodnikom in znancem. Ako želite, lahko kar nam pišete in jo bomo mi naročili za vas od St. Anthony Guild Press, Paterson, N. J. Knjiga stane \$2.50.

Dobre novice imamo glede Baragovega romarskega doma. Kmalu bomo dobile opeke za celo stavbo, vse skupaj nad 69,000 opek. To bo stalo več kot \$5,000. Tudi mno-

ge druge potrebne stvari bodo kmalu prišle, vsaj tako pričakujemo.

Hvaležni smo posebno onim, ki spadajo v PET-DOLARSKI KLUB, ker nam v tako veliki meri pomagajo, da bomo mogli čimprej postaviti Romarski dom za naše romarje. Ona "Ta sitna" je res dobro idejo imela, ko je nam priporočila, da naj ustanovimo ta Klub. Še drugi se pridružite temu Klubu in ne bo vam žal. Veseli nas, da se "Zveze oltarnih društev" v Clevelandu tako zanima za Romarski dom. Članice te zveze so res blagega srca.

Veste, menihi so bili že od davnih časov znani kot ribjelovci. V vsakem samostanu je bilo nekaj menihov, ki so radi ribe lovili. Celo redovnice so se večkrat pečale s tem športom. Z ribami so se redovniki in redovnice preživljali, posebno ob petkih.

Lemontski frančiškani imajo tudi svojega ribjelovca, namreč Fathra Leona. Skoraj vsak teden se pelje do gotovega jezera v Gornjem Illinoisu, kjer lovi ribe. Ko so bila jezera zmrznjena, je kar skozi luknjo v ledu ribe lovil. Navadno nam prinese toliko rib domov, da imamo zadosti za kosilo ob petkih. Z njim gre na ribjelov Mr. Tony Ferk, ki je slovenski čevljar v Lemontu in že veliko let popravlja naše čevlje in sandale.

Februarja meseca so bili lemontski očetje precej zaposleni s pridiganjem v raz-

nih krajih. V Detroitu (v Highland Parku) v cerkvi sv. Janeza Vianeya je imel angleške pridige pri štirideseturni pobožnosti Father Martin in pozneje tudi v Indianapolisu v cerkvi presv. Trojice.

V Clevelandu v cerkvi sv. Vida sta pridigala slovenski sv. misijon Father Alojzij in Father Ciril. Angleške postne pridige pri sv. Juriju v South Chicagi ima vsako sredo zvečer med postom Father Klemen.

Marca meseca (od 9. do 16.) bosta vodila angleški sv.

POZOR!

Večni popotnik, brat Antonin, pravi, da se bo ta mesec potepal po mestih in vaseh v državah PENNSYLVANIA in NEW YORK. Naročnine bo pobiral za ta list. Prosimo Vas, da ga vljudno sprejmete v svoje hiše.

misijon v cerkvi sv. Jožefa v Jolietu, Ill., Father Alojzij in Father Ciril. Takoj nato bo pa slovenski misijon v isti cerkvi in ista dva bosta pridigala. Med slovenskim misijonom bo tudi štirideseturna pobožnost (od 17. do 19.).

Od 23. do 30. marca bo Father Alojzij pridigal slovenski sv. misijon v cerkvi sv. Cirila in Metoda v Sheboyganu, Wis. Isti čas bo pa Father Ciril vodil angleški misijon v cerkvi sv. Lovrenca v Clevelandu (v Newburghu). Tudi med tem časom

bo slovenski sv. misijon v cerkvi Marije pomočnice kristjanov v West Allisu, Wis. (od 23. do 26.), in pridigal bo Father Martin. Pridigal bo tudi med slovenskim sv. misijonom, združenim s štirideseturno pobožnostjo, v cerkvi sv. Janeza Krstnika v Milwaukee-u, Wis. (od 27. do 30.).

Lahko tudi omenimo, da bo sv. misijon v Moon Runu, Pa. (od 9. do 16. marca), in pridigala bosta Father Pij Petric (4 dni po slovensko) in Father Avguštin Svete (4 dni po angleško), ki je župnik pri sv. Tereziji v Johnstownu, Pa.

Marca meseca obhajajo svoj god sledeči tukaj v Lemontu: Father Kazimir Zakrajšek (4.), Father Benedict Hoge, naš komisar (21.), brat Viktorijan Znidaršič (23.), in Father John Ferlin, zlatomašnik (28.).

Na obisku so bili pri nas sledeči: Mr. in Mrs. Kosmach, starši našega novinca fr. Luka, in sin Billy iz Chicage (Mr. Kosmach je ostal tu zaradi zdravja in se je med tem tudi precej zredil); Mrs. F. Hochevar iz Euclida, O., mati našega brata Roberta (prinesla mu je nekaj "kendi" in to smo mu prav radi pomagali pojesti); Mary Škulj in Anna Buchar, obe iz Jolieta, Ill., ki sta tudi vstopile v izvoljeno družbo Pet-dolarskega kluba.

— Samostanski firbec

HOLLYWOOD, CALIF. — Piše **Angela Miller**: Častiti očetje! Pošiljam Vam naročnino za eno leto za list Ave Maria za mojo sestro, Mary Miller, Fairbanks, Alas-ka.

List Ave Maria je res časti in hvale vreden. Morala bi ga imeti vsaka slovenska hiša. Ko bi ljudje se po njem ravnali in živeli, ne bi bilo toliko ubijanja in nemira na tem svetu, kajne.

MACEDONIA, O. — Piše **Ignac Slak**: Najlepše pozdrave želim napisati vsem očetom frančiškanom . . . Ave Maria zelo rad čitam. Spoštovani mi naročniki in naročnice Ave Marije, sporočite svojim, da naj si naroče Ave Maria. Svete maše in molitve se opravljajo v Lemontu za vse naročnike, žive in mrtve, za ta mali dar, ki ga položite Mariji na oltar. Ko se solza zadnja zasveti v očeh, Marija Pomagaj bo pri-tekla, Marija prižgala bo luč, da bo svetila celo noč . . .

MAGAZINE, ARKANSAS. — Piše **neimenovana** Fathru Cirilu: Častiti g. Shir-cel! . . . Že štirideset let sem v Ameriki, pa nisem še slišala od slovenskega duhovnika do zdaj. Ko sem dobila Ave Maria Koledar, sem Vas pa znajdla. Jaz sem članica Mari-je Lourdes. Sem vesela, da še slišim od naših gospodov . . . Se še kaj oglasimo.

(Dobra žena, ki ste napisali zgornje pismo, bi radi vedeli, kaj je Vaše ime. Se niste podpisali. Prosimo Vas, odpišite nam in povejte nam, kdo ste. — Urednik.)

CLEVELAND, O. — Piše **Mary Krajc**: Spoštovani urednik Ave Marije! Tudi jaz

moram malo iti v tisti Vaš zapeček, posebno zdaj, ko je zima. Mislim, da je gorko v tistem Vašem zapečku, pa bomo malo pokramljali. Najprej Vam sporočim, da Vam pošljem eno novo naročnico za list Ave Maria . . . Njeno ime je Mary Ivančič. Ona tudi pošilja za tri vstopnine v **Apostolat sv. Franciška** . . . Nova naročnica prosi, da bi ji poslali že decembersko številko.

(Iskrena Vam hvala, Mary Krajc! Še drugi posnemajte njen zgled. Gotovo je veliko Slovencev v Ameriki, ki ne dobivajo slovenskega katoliškega lista.)

GIRARD, O. — Piše **John Dolčič** Fathru Johnu: Iskrena Vam hvala za pismo. Sem ga jako vesel. Pišete o čebelicah. Je jako zanimivo, kako Vaš sistem se razvija med čebelarji. Siguren sem, kako Vam je vsak hvaležen za ta tako praktičen sistem. Sedaj imamo jako mladega novega župnika, ki je komaj 35 let star. Smo vsi jako veseli, ker je tako dober voditelj za faro.

Povejte Father Martinu, da je list Ave Maria jako zanimiv, in naj tako naprej nadaljuje svoje uredniško delo . . .

CLEVELAND, O. — Piše **Mary Hoge**: Častiti očetje frančiškani! V nedeljo, ko gremo iz cerkve, me vprašajo žene: Ali si ti "ta sitna", ki daješ v Ave Mariji nasvet, da bi se ustanovil **pet-dolarski klub** za romarsko hišo? Seveda sem rekla, da jaz nisem tista, in sem nedolžna pri tej stvari.

Potem smo naprej govorile in smo prišle do prepričanja, da že naj bode, katera hoče "ta sitna", ima dobro idejo. Ker je res, ako hočemo imeti tako potrebni Romarski

dom, moramo nekaj napraviti v ta namen. Iz nič ni nič. Romarji, ki obiščejo svojo Mater Marijo Pomagaj v Lemontu, gotovo niso proti temu predlogu. Vsak želi, da bi bil **Romarski dom** kolikor mogoče popreje narejen.

Kakor ga slika kaže, bode lepi dom. Očetje frančiškani se trudijo, da bi napravili ugodno bivališče za obiskovalce Marijinega svetišča. Seveda tako hitro se ne more taka stavba napraviti. Vsekakor je vesela novica, da začetek je že, v kolikor sedanje razmere dopuste, da se dobi potrebnega blaga za zidanje.

Torej se tudi jaz pridružim "ta sitni", da bode tako mogoče iti z delom naprej, kajti saj vemo, da so stroški veliki pri takem

PET-DOLARSKI KLUB

za one, ki darujejo pet dolarjev,
ali več za

BARAGOV ROMARSKI DOM

Pretekli mesec so se pridružili temu klubu sledeči:

PETER ČEMAŽAR, Chicago, Ill.
MRS. MARY SHIRCEL, Sheboygan, Wis.
JOHN ANCEL, St. Louis, Mo.
MRS. AMELIA VIRANTH, Ely, Minn.
JOHN POLJAK, Argo, Ill.
ZVEZA OLTARNIH DRUŠTEV, Clev., O.
JOSEPH MIHELICH, Hines, Ill.
FRANCES NOVAK, Chicago, Ill.
ANNA FORTUNA, Bedford, O.
DRUŽINA PLANINSEK, Cleveland, O.
DRUŽINA LOZAR, Cleveland, O.
DRUŽINA RUSS, Cleveland, O.
ANNA GLIHA, Cleveland, O.
CATHERINE HOČEVAR, Bedford, O.
FRANCES SMREKAR, Cleveland, O.
JOHN OZBOLT, Chicago, Ill.
ANNA BUCHAR, Joliet, Ill.
MARY ŠKULJ, Joliet, Ill.
JOHN SHIRCEL, Shircelville, Wis.
JOHN ŠIMEC, Chicago, Ill.
MARY OBLAK, Bessemer, Pa.
N. N., Washington (State)
FRANCES MAROLT, Cleveland, O.
DRUŽINA JENKO, Cleveland, O.
FRANCES NOVAK, Cleveland, O.
FRANCES BERNUS, Cleveland, O.

delu. Vsak naj skuša pomagati po svoji moči. In Bog naj delo blagoslovi po Mariji Pomagaj.

ST. LOUIS, MO. — Piše **John Ancel**: Častitljivi gospodje frančiškani! Prosim Vas, da mi pomagate zvedeti za osebo, ki se je pisala v mladinskih letih **Marija Agolin**. Njen stric je bil za duhovnika v St. Paul, Minn. Ona je bila dolgo let pri g. stricu. Upam, da je Vam znano to ime, ali ste osebno gospoda Agolina poznali. Prosim, da se oglasi na Vaš urad in še tudi meni na moj naslov (**2226 Alberta Street, St. Louis, Missouri**).

(Čitatelji lista *Ave Maria*, pomagajte temu dobremu možu, ako morete. Mi sami mu ne znamo pomagati. Ako kdo pozna ženo, ki se je v mladih letih imenovala **Marija Agolin**, pišite nam takoj in tudi Mr. Ancelnu v St. Louis.)

ENUMCLAW, WASH. — Piše **Johana Logar**: Toliko imam teh listov in magazin — slovenske za mene, angleške za otroke — pa drugi me opominjajo, kadar poteče naročnina, Vi pa kar čakate. Tako dolgo že dolgujem, da me je kar sram, za list *Ave Maria*. Oprostite.

CANON CITY, COLO. — Piše **Barbara Sedmak**: Častiti očetje frančiškani! V *Ave Mariji* vidim vsake sorte dopisov. Posebno **Kramljanje na zapečku** se mi dopade in se malo tudi nasmejem temu **Kramljanju**. Noter sem videla eden molitvenik, ki je zdaj na novo prišel. Bi ga tudi jaz rada, pa ker pišejo, da ni sila nič denarja pošiljati, samo deset centov za poštnino, tu noter denem jim "stemse". Ako ga še imajo, naj pošljejo. Molitvenik se zove **Kraljica mučenikov**.

Sedaj tudi jaz sklenem to svoje pisanje. Morebiti se bom jaz vtaknila noter v **Kramljanje na zapečku** tam po novem letu, če mi bo čas dopuščal, zakaj sedaj nimam jako časa za kramljati. Preberem **Kramljanje**, četudi mi lonec po peči kipi voda ven.

MORGAN, PA. — Piše **Matilda Knez**: Prečastiti frančiškani in mašniki! Prav lepo Vas pozdravim in se prav lepo zahvalim

za Vaše dobrote, ki ste mi jih poslali, namreč medu, da sem ga pokusila. Res je prav sladek, zdaj pa še bolj, ko ni cukra. Pa ne zamerite, ko Vam tako dolgo ne pišem, saj že veste, da sem zmeraj ta zadnja. Saj eden mora biti ta zadnji.

CLEVELAND, O. — Piše **Julia Vidmar**: Najprej se lepo zahvalim za poslani med. Je res prvovrsten. Naš pokojni oče so bili tudi več čebelar in so vsako leto pridelali dosti medu in so precej denarja utržili za med. Bog jim daj nebesa.

CHESTERTON, INDIANA. — Piše **Joseph A. Ray, zastopnik**: Častiti gospod urednik! Tukaj Vam pošiljam dva dolarja in pol . . . za "Club" za romarsko hišo. Druga dva in pol dolarja drugič pošljam, ko bode prilika. Zelo me veseli, da boste začeli z romarsko hišo in Vam želim dosti podpore za Romarski dom.

CLEVELAND, O. — Piše **Neimenovana**: Dragi mi urednik! Ja sem naročnica po mojem pokojnem možu, ki je bil naročnik kmalu, ko je začel list Ave Maria prihajati po hišah, pa je moj mož pomagal moji hčerki večkrat pri kramljanju s stričkom na "konarju". Zdaj je pa moja hčerka poročena, stara 37 let, da je že dolgo od tistega časa, in je mati ene hčerke, ki je v 14. letu. Hodi v šolo pri sv. Mary v Collinwood v 8. razredu in na koro poje pri sv. maši; dva sinčka sta pa umrla. Moj mož pa tudi počiva v hladni zemlji že 24 let.

Jaz pa se trudim na puklastem svetu. Živim pri hčeri in sinu. Sem bolana, me noge bolijo in imam srčno napako ("dropsi"). Ne morem dosti hoditi. Včasih me zapeljejo v cerkev, pa komaj pridem po stopnicah gor. Večkrat mislim na pretečene čase, ko sem bila bolj mlada, ko sem bila v Lemonu. Kako je bilo lepo, ko smo iz Clevelanda v skupini z društvom Katoliške jednote prišli. Pa takrat še ni bilo tistih velikih hiš, kakor jih zdaj vidim v listu namalane. Veste, da mi takrat pride taka žalost na srce, da mislim, zakaj človek tako zanič rata, ko se postara. Jaz res nisem za nobeno rabo. Samo malo molim, pa še tisto tako raztre-

seno, da sem že dostikrat mislila, da je vse brez koristi, ali da bi skrajšala, da bi bilo bolj Bogu v čast. Dajte, prosim Vas, mi svetovati, kaj naj storim . . . (Ta dobra žena je dobila nasvet v posebnem pismu.)

Jaz sama težko pričakujem, da dobim list Ave Maria v roke. Tudi **Kramljanje** rada prebiram, da vidim, kako se drugi ljudje imajo na stara leta.

Jaz sem že večkrat mislila, ko bi bila kot ptica lastovka, da bi vsako leto zletela tam pri Vas na tisti hribček za ene dva meseca, da bi se frišnega zraka navzela. To bi bilo še eno veselje zame na zemlji. Upanje imam, ako se pozdravim, ako pa umrjem, pa molite zame, Vas prosim.

CLEVELAND, O. — Piše **Mary Barle**: Pozdravljeni očetje frančiškani! Tu Vam pošiljam dva dolarja za Baragov dom. Tri sem že poslala, dva pa zdaj, da se tudi jaz pridružim **pet-dolarskemu klubu**. To bo res ena lepa stavba, ko bo dodelana. Prav lepa zgleda na "pičeri". Saj vem, da sveti Fridrik Baraga prosi pri Bogu za Vas, da bi srečno dovršili tako ogromno delo. Ljuba Marija Pomagaj pa izprosi veliko podpornikov, da bo šlo lažje delo naprej.

V MOLITEV

priporočamo naše pokojne naročnike:

JENNY VELIKONJA, Cleveland, Ohio
 MARY BRADAC, Cleveland, Ohio
 KATHERINE LASICH, Cleveland, Ohio
 FRANK PRIMOZIC, Cleveland, Ohio
 ZORA KOZUMPLIK, Cleveland, Ohio
 MRS. MOLLY NOVINC, Cleveland, Ohio
 MARTIN JUDNICH, San Francisco, Calif.
 BEN BIRSA, Rockdale, Ill.
 J. SCHWEIGER, Soudan, Minn.

NAJ POČIVAJO V MIRU!

BETHLEHEM, PA. — Piše **Agnes Cikovich**: Spoštovano uredništvo! V Ave Maria Koledarju je dosti zanimivega čitanja. Vi preveč krivde za strahote vojne na komuniste zavračate. Pred leti ste drugače pisali.

Prečitajte knjigo, **Ko smo šli skozi morje bridkosti**, pa Vam bo znano, kje je bil vzrok za borbo ljudstva, proti okupatorjem in domačim izdajalcem.

Bo vzelo desetletja prej, ko se rane strahote vojne zacelijo. A pozabijo nikdar.

Saj nam mnoga pisma od naših sorodnikov povejo, kako je tam. Res žalostno je, da razni voditelji, pa še mnogi duhovni ljudstvo zablodijo. Kako bi mogli pričakovati od svetovnih državnikov edinstva, ko bratje enega naroda, vere, in krvi ne morejo biti skupaj.

Ta članek lahko denete v mesečnik Ave Maria.

KANSAS CITY, KANSAS. — Piše **Josephine Ozanich**: Vam naznanjam, da sem izgubila mojega ljubljeneža moža, Jožefa Ozanich. Samo dva tedna je bil v bolnišnici in je bil na operaciji 13. decembra, 14. decembra ob osmi uri zvečer je umrl, ker pomoči ni bilo za njega, ker je bilo prepozno. Človek, ki ima bolezen rak ali "kancer" v grlu, živeti ne more . . . Pusti mene samo v hiši. Skupaj sva bila poročena 31 let, v cerkvi sv. Ivana, in od tukaj s sv. mašo tudi pokopan na pokopališču sv. Ivana. On je bil naročnik Ave Marije.

MANVILLE, N. J. — Piše **Ana Česnik**: Želim, da bi še za naprej pošiljali Ave Maria bukve. Jaz rada berem. Posebno je lepo branje **Lilija iz raja**, ki nas uči kako moramo živeti.

DENVER, COLO. — Piše **Regina Skiff**: Častiti očetje! Ravno danes sem prejela molitvenik (**Skrbi za dušo**). Obžalujem, da sem Vas nadlegovala s pisanjem, ker sem bila v skrbi, če se je zgubilo, posebno zdaj, ko je bila pošta hudo zaposlena. Sem vesela tako lepega molitvenika in molitve na čast Žalostni Materi božji. Tukaj v Denverju imajo frančiškani fatri take molitve

od Žalostne Matere božje v angleškem jeziku, ali jaz ne razumem dobro.

CHICAGO, ILL. — Piše **Peter Čemažar**: Cenjeni! . . . V decemberski številki Ave Maria sem bral od ene (sitne ženske), tako se sama podpisuje, dopis, ki ustanavlja **pet-dolarski klub** za romarsko hišo. Ker pa ravno v isti številki vidim, da bo ta hiša veliko večja kot je bilo prej mišljeno, se pridružujem z darom deset dolarjev v ta namen z upanjem, da se jih še mnogo priglasi v ta klub.

NEW YORK, N. Y. — Piše **neimenovana**: Častiti očetje frančiškani! Prejela sem žalostno novico iz Jugoslavije, da so 25. novembra, 1946, umrli moja mama. Gotovo ne v najboljših razmerah, posebno pa še zato, ker moji domači v starem kraju niso zapisani s spoštovanjem pri sedanjem gospodstvu v državi. Moj brat je še vedno v zaporu ali v prisilni delavnici. On je oče osem otrok, dva od teh sta begunca v Avstriji. Ena hči je bila v zaporu šest mesecev. Iz tega razvidite lahko, da jim mora biti težko doma.

ZA APOSTOLAT SV. FRANČIŠKA — Po \$20: K. Petrovich, F. Novak. — Po \$10: Mr. Sturnich, F. Brancel, M. Roseman, M. Plut, A. Picelj, Mrs. A. Primozic, F. Setina Sr., F. Princ, L. Izanec, Mrs. M. Ross, Mrs. A. Munich. — Po \$1: Mrs. J. Patrick. — Po 50c: M. Strnisa.

ZA BARAGOVO ZVEZO. — Po \$18.50: Fara sv. Lovrenca. — Po \$14.06: Fara sv. Družine, Willard, Wis. — Po \$5: M. Nagode, T. Stefancic, Druš. sv. Rešnjega Telesa iz Fare sv. Lovrenca. — Po \$3: Druš. Mir S.D.Z. iz fare sv. Lovrenca. — Po \$2: Iz fare sv. Lovrenca — Dr. Sv. Alojzija, Dr. Sv. Lovrenca KSKJ, Dr. Sv. Jožefa KSKJ. — Po \$1: J. Urbancic, Mrs. Perko, A. Adler, J. Gustincic.

ZAHVALE

Zahvaljujejo se Bogu, Materi Božji, Mariji Pomagaj, sv. Antonu, sv. Jožefu in sv. Tereziji mali Cvetki za pridobljene milosti:

Mrs. R. Sabec, A. Premetz, A. Cek, Mrs. F. Gerchman, Mrs. M. Rangus, Mrs. T. Ogrinc, Miss M. Janezic.

BOG PLAČAJ DOBROTNIKI!

ZA DAR LISTU — Po \$2.50: J. Zupancic. — Po \$2: M. Selak, T. Ogrinc, A. Stopar, M. Zupancic. — Po \$1.50: Mrs. M. Prebelich. — Po 50c: J. Repush, M. Stusek, M. Cekada.

ZA SEMENIŠČE IN DRUGO. — Po \$25: J. Butala. — Po \$15: N. N. — Po \$12: G. Laurich. — Po \$5: J. Kocin, Mrs. J. Panion Sr., M. Stimec, R. Drescik, J. Asseg. — Po \$4: A. Jaksetic. — Po \$3.50: B. Kenig. — Po \$2.50: M. Hren, A. Gliha, Mrs. Hochevar. — Po \$2: A. Ellenich, M. Perusek, Mrs. A. Marincic, Mrs. J. Makovic, M. Strnisa, A. Trepal. — Po \$1.50: F. Glavich, Mrs. L. Simonisek, Mrs. J. Kenik, U. Pozarelli, L. Kuznik, F. Lupsina, Mrs. K. Hrestah, F. Kastelic, J. Lunder, C. Homar. — Po \$1: F. Skully, F. Gerchman, T. Ogrinc, Mrs. Jene, J. Globokar, Mrs. Zakrajsek, M. Krajc, J. Kmet, H. Fonda, J. Kostelic, Mrs. Bratina. — Po 75c: Mrs. E. Bozner. — Po 50c: A. Jerman, C. Jeglich, J. Rogel, Mrs. Perko, J. Stepic, Mrs. F. Silbitzer, M. Kresevic, M. Bulic, J. Gliha, Mrs. M. Princ, J. Starce, M. Mihelich.

ZA BARAGOV ROMARSKI DOM — Po \$20: J. Poljak, Zveza Oltarnih Društev Slovenskih Župnij v Clevelandu. — Po \$10: J. Simec, J. Mihelich. — Po \$5: J. Ancel, N. N., J. Oblak, J. Shircel, M. Skulj, A. Buchar, J. Ozbolt, Mrs. A. Veranth, Mrs. F. Smrekar, Mrs. C. Hocevar, A. Gliha, Druž. Russ, F. Petrich, Druž. Lozar, Druž. Planinsek, A. Fortuna, F. Novak, F. Marolt, Druž. Jenko, F. Bernus. — Po \$2.50: A. Srebernak, Mrs. J. Kocin, T. Trobentar. — Po \$2: Mrs. Grahek, Mrs. J. Kuznik, Mrs. J. Rogel, L. Kozelj, A. Skolar. — Po \$1.50: F. Grill. — Po \$1: F. Pirman, I. Pervanje, T. Mozic, M. Noyak, C. Bojc, M. Koncilia. — Po 50c: F. Kovacic.

ZA LUČKE — Po \$3: K. Lopic, Mr. J. Hocevar. — Po \$2.50: A. Vrcek, M. Anzlovar. — Po \$2: T. Ogrinc, A. Picelj, M. Rangus, Mrs. Mramor, M. Lovko. — Po \$1.50: Mrs. A. Skerl, Mrs. F. Smrekar, H. Malley, F. Vidmar, F. Videmsek. — Po \$1: T. Pitotnik, J. Oblak, A. Cek, M. Zugel, F. Perme, M. Cekada, A. Strazar, J. Arch, M. Skulj, J. Barbarich, J. Zaman, J. Urbanic, Mrs. A. Volcansek, F. Blatnik, M. Skulj, M. Bricelj, M. Rapotec, N. N., R. Sabec, Mrs. H. Stutts, A. Pelcic, M. Leskovec, C. Bojc, M. Strnisa, J. Wessel, A. Rudman, T. Kodolja. — Po 75c: K. Pristavec, C. Bricel. — Po 70c: Mrs. Jerikovsky. — Po 50c: M. Lupsina, M. Tolar, Mrs. Drasler, J. Kristofelc, Mrs. Janzich, M. Barbich, A. Voncina, Mrs. Kaplan, Mrs. Jeric, J. Meserko, Mrs. J. Malley, J. Jaksic, I. Pervanje, Mrs. F. Turk, M. Boldin, Mrs. Grozdanic, Mrs. C. Hocevar, M. Slak, A. Zadnik, M. Oblak, Mrs. A.

Kochevar, F. Kaucic, M. Sadar, A. Glavan, M. Jasnar, F. Maleckar, M. Bencina, Mrs. J. Rupar, J. Kokalj, J. Strojjan, M. Rozman, Mrs. Germovsek, Mrs. Kremzar, I. Kozelj, M. Krall, M. Jevnikar, M. Berus, L. Pavsek, M. Omerza, A. Furlan, M. Sturm, M. Princic, Mrs. A. Markoja, A. Zokal. — Po 30c: M. Bradeska. — Po 25c: Mrs. F. Pajk.

ZA MAŠE — Po \$210: Mrs. A. Judnic. — \$83: Rev. Sheringer. — Po \$72: Darovali za pok. T. Zdesar iz Clevelanda in okolice. — Po \$40: K. Bieek, Mrs. A. Novak. — Po \$30: Mrs. A. Primozic. — Po \$20: J. Urbanic, A. Zdesar, A. Zotler. — Po \$10: Holy Name Society, St. Christine's Church. — Po \$6: F. Lekanic, Mrs. K. Hrestah, M. Simonich. — Po \$5: Mrs. G. Katzer, F. Skully, Mrs. M. Hochevar, M. Janezic, M. Klopčic, U. Lovko, A. Gudac, Mr. A. Gregorac, A. Rovtar, Mrs. M. Erchul, M. Ajdisek, J. Kavc, F. Maceral, M. Draz, L. Izanec, Mrs. Kolar, Mrs. M. Sraj Malover, Mrs. J. Champa. — Po \$4: J. Simec, Mrs. L. Gradishar, H. Mirtic. — Po \$3: B. Kenik, G. Laurich, J. Leksan, M. Lupsina, T. Pistotnik, F. Kovacic, Mr. Luricah, A. Cek, F. Intihar, J. Brence, Mrs. A. Stimetz, Mrs. M. Butala, M. Strnisa, M. Rangus, M. Koncilia, J. Hocevar, Mrs. F. Krainz, J. Konchan, M. Perusek. — Po \$2.50: L. Jerin, M. Lautizar. — Po \$2: A. Berdice, M. Stukel, F. Chinderle, J. Kokal, J. Arch, A. Vidmar, J. Peternel, M. Tul, A. Sustar, M. Lenarcic, S. Zupin, J. Hocevar, G. Hrvatina, J. Beribak Fam., R. Slimko, F. Dremel, A. Voncina, Mr. J. Hocevar, Mrs. M. Zelle, Mrs. Mulh, Mrs. L. Kuznik Rodich, J. Rogel, Mrs. A. Skerl, M. Zagar, J. Hrvatina, A. Zupancic, M. Petsche, J. Zupan, F. Lesar, R. Sabec, M. Oblak, Mrs. A. Kochevar, M. Kurent, M. Kresevic, H. Cerigo, J. Shircel, Mrs. Skulj, M. Tomec, J. Kokalj, I. Skorenshek, Mrs. F. Mivsek, A. Rudman, Mrs. M. Lurich, M. Oblak, F. Kosmerl, F. Pernus, Mrs. Germovsek, H. Pernus, T. Troha, M. Princic, M. Lovko, Mr. Mrs. R. Slimko. — Po \$1.50: M. Zeitz, J. Kobal, L. Sagadin, J. Volf, J. Pajk, R. Loushe. — Po \$1: Mr. Muhic, Mrs. Gregorcic, M. Moskon, Bradeska, C. Jeglich, M. Selak, J. Kristofelc, Mrs. Tomsic, A. Premetz, K. Sitar, F. Osaben, M. Stukel, M. Kolarich, G. Intihar, J. Barbarich, M. Drobnych, Druž. J. Sudadolc, Druž. F. E. Terlep, J. Ozbolt, Mrs. J. Panion Sr., Mrs. K. Tomac, Mrs. E. Loncarich, F. Zimmerman, Mrs. Kaplan, J. Meserko, Mrs. J. Malley, J. Jaksic, I. Pervanje, M. Brtchie, A. Zadnik, Mrs. M. Dolanc, Mrs. H. Zore, Mrs. A. Levar, Mrs. J. Makovic, C. Bojc, Mrs. Gregal, Mrs. A. Plavec, A. Peters, Mrs. Gregorcic, J. Strojjan, M. Rozman, Mrs. L. Pavsek, Mrs. Kremzar, Miss M. Pecjak, Mrs. A. Markoja, A. Zokal.

AGNES KRZAN 5 47
703 WEST ELM STREET
LEADVILLE, COLORADO

“Lemontski odmevi” v novemberski številki lista Ave Maria so vam oznanili, da smo že začeli zidati dolgo zaželjeni Baragov romarski dom. Delo smo kar sami prevzeli, ker bi bili stroški preveliki, ako bi to delo izročili kontraktorju ali kakšni zidarski kompaniji.

Zgornja slika kaže prvotni načrt za romarski dom. Sedanji načrt je precej spremenjen, ker bo stavba dvakrat večja, kot pa smo jo od začetka v mislih imeli.

Romarski dom bo obsegal dve nadstropji s štiridesetimi privatnimi sobami. V sili bodo lahko štirje ljudje spali v eni sobi. Zraven privatnih sob bodo še dve večji spalni sobi, vsaka z dvajsetimi posteljami.

Ravno na sredi romarskega doma bo velika dvorana, ki bo lahko služila za obednico, za razne seje, shode, duhovne vaje, itd. Po dolžini bo ta dvorana devetdeset čevljev, po širini petdeset čevljev, visoka pa bo dvaintrideset čevljev. Zraven te dvorane bo kuhinja.

Blizu vrat bo sprejemna soba, v kateri bodo na prodaj razni nabožni predmeti, kakor na primer rožni venci, molitveniki, svetince, kipi, itd. Torej teh reči ne bomo več prodajali v Ave Maria ofisu.

Romarski dom bo zidan z opeko, ki bo iste barve, kot je naš samostan.

LEMONTSKI FRANČIŠKANI.